

Andrei Mocuța

PORCILATOR

Carte apărută cu sprijinul Centrului Cultural Județean Arad.

Poză coperta 4: Velisar Manea

Editor: Robert Șerban
Coperta: Cristina Vlădilă
Paginare: Gheorghe Stanjic
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300115 Timișoara, str. Pestalozzi nr. 22
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOCUȚA, ANDREI

Porcilorator / Andrei Mocuța. - Timișoara:

Brumar, 2009

ISBN 978-973-602-450-4

821.135.1-92

Andrei Mocuța

PORCILATOR

B R U M A R

*„Atunci când un hoț de buzunare
întâlnește un sfânt, el vede doar
buzunarele sfântului.”*

(veche zicală indiană)

Prefață

M-am născut într-o zi din cea mai cumplită iarnă a ultimilor ani ceaușști. După câteva zile de ninsori s-a interzis circulația, iar eu și mama am fost duși cu salvarea la policlinica din Timișoara, unde doctorul Fufezan mi-a salvat viața.

Copilăria mi-a fost marcată de perseverența părinților, dascăli (primele mele cuvinte au fost: „tata e indulgent, mama e exigentă, iar copilul e insurgent”), de poveștile de război ale bunicului și de pisicile care se numeau invariabil Gheruța și Tanu, dar și de cățeei Ursan, Perestroika și Lassie.

În grupa mijlocie, tata mi-a compus o poezie, *Împotriva lui Moș Gerilă*, și m-a pus să cânt imnul de stat al RSR prin repetarea la infinit a cuvântului „pădădie”. În grupa mare am pornit la grădi o revoluție de catifea după modelul Dinescu.

Cum bunicile mele n-au apucat să mă țină prea mult în brațe, bătrâna și răbdătoarea doamnă învățătoare m-a încurajat mereu în ciuda eșecurilor mele, interzicându-le părinților să îmi mai calce pragul clasei. Prea mă monitorizau. Pe la zece ani l-am cunoscut pe poetul Francisc Vinganu, care, impresionat de portretul pe care i l-am făcut cu mâna stângă, m-a declarat pe loc artist și mi-a scris o dedicație pe o foaie din buletinul său de identitate. La sugestia lui, am început să ascund manualele și să mă revolt împotriva temelor de casă.

Până la 15 ani, mi-am împărțit camera cu bunu’ Onu, punându-l să povestească până adormea. El.

În vara lui două mii patru a început coșmarul unei boli agresive și după un stagiu la spitalul Fundeni, am plecat împreună cu tatăl meu la Paris, la spitalul franco-musulman

„Avicenne”. Acolo, în suburbia Saint-Denis, a început revolta racailor din periferii. În intervalul dintre două ședințe chimio citeam în extaz din Frank Herbert și Cărtărescu, sau vizionam zile întregi filmele lui Tarkovski și Kusturița. Așa am început să scriu – frenetic – câteva povestiri care au fost premiate de editura Cartea Românească. Așa s-au născut *Povestirile din adânci tinereți*.

Timp de un an am predat engleza și franceza la Iratoș, într-o localitate izolată din pusta arădeană, printre copiii de români și unguri, care nu au descoperit încă internetul, în schimb își scriau bilete în timpul orelor, dintre care am interceptat și eu câteva, dar nu le pot reproduce. Sunt dintr-o altă lume.

Cartea de față e un omagiu adus bunicului și s-a numit inițial *Distilatorii*. Doi povestași care își distilează amintirile și viața, cuprinși de aburul țuicii și al neantului.

Tom & Jerry

Tiptil, tiptil, motanul tatonează terenul, verifică împrejurimile, asigurându-se de lipsa competitorilor, folosește contrabasul drept prăjină și execută un salt perfect peste gard, direct pe cușca lui Spike. Cu pași moi se asigură că acesta doarme. Prim plan cu dulăul adormit. Următoarea mișcare îi aparține motanului: Spike e trezit de cunoscuta grimasă cu limba scoasă și cele două palme la nivelul urechilor. Năuc, Spike iese afară, motanul pe cușcă, are un ciocan de lemn în mână și un rânjel cât nu cuprinde. O bătaie de inimă mai târziu dulăul se trezește legat fedeleș, cu un cucui de toată frumusețea. Pisica încalecă uriașul contrabas pe care, de data aceasta, îl folosește ca obiect săltăreț. Cu o dexteritate caracteristic pisicească, îi aplică nefericitului un bobârnac peste nas și își continuă saltul de cangur înspre balcon. Își drege vocea, acordează instrumentul și dă glas:

I got a girl who's always late
Any time we have a date
But I love her, yes I love her

I'm gonna walk right up to her gate
And see if I can get it straight
'Cause I want her
I'm gonna ask her

Is you is or is you ain't my baby
Way you're acting lately makes me doubt

Youse is still my baby, baby
Seems my flame in your heart's done gone out

A woman is a creature that has always been strange
Just when you're sure of what you'll find
She's gone and made a change

Is you is or is you ain't my baby
Maybe baby's found somebody new
Or is my baby still my baby true¹

O muscă neagră se răsfață în petecul roz cu mătreacă al cărării îngrijite din păr. Ea intră în fugă cu un tub de insecticid și țipă la muscă să-și miște fundul ca să poată s-o omoare. Jupâna muscă, precaută, rămâne locului.

– Îl deranjezi pe domnul Tom, urlă ea la grasa creatură.

Domnul Tom tresare, iar musca, alertată de scuturătură, strânge din dinți să ajungă la ieșirea din încăpere. Ea o urmărește împrăștiind în aer otrava.

– Bună dimineața, domnule Tom.

– Nu dormeam, Aurora. Mulțumesc, orișicum, că îmi împrăștezi atmosfera cu insecticid.

– Iartă-mă, găgăuță, moțâiai. Nu dormeai. Dar nu te jena. Dintre toate câte există în lumea asta, crede-mă, e cel mai plăcut să adormi cu televizorul aprins, urmărind *Tom & Jerry*.

– Nu moțâiam și nici nu dormeam, pisoiaș. Meditam.

– Ohooo, bătu Aurora din palme. Bravo, găgăuță! Vrei să-mi vinzi mie gogoși că, de fapt, erai în mijlocul unui exercițiu transcendențial în timp ce Tom cântă o serenadă proastă și o muscă își golește vintrele în părul tău bălai?

¹*Is You Is Or Is You Ain't (My Baby)* de Louis Jordan

– Totul face parte din exercițiu, Aurora. Fără accentul afro al lui Louis Jordan și fără bâzâitul muștei întreg exercițiul e de prisos. Stau într-o zi pe pajiște și încerc să meditez. Era un exercițiu ușor, când mintea e în plină desfășurare creativă și își face tot felul de planuri. Pur și simplu mă bucuram de un loc liniștit, nu îți imagina că eram în cine știe ce transă. Și dintr-o dată, *surpriză*, o muscă aterizează pe fața mea. Impulsul era, evident, să o alung pentru că mă gâdila. Eram pe punctul să fac asta, dar am zis *nu*, mi-am îndreptat puțin spatele și am așteptat. Musca s-a mutat atunci între nară și buză, aerul fiind foarte uscat era atrasă de umiditate. Inspir puternic și îmi spun: e în regulă, poți să faci asta! Pe lângă faptul că simt o mâncărime de nesuportat, s-a aciuat și sentimentul fricii: dacă îmi vine să strănut sau dacă o inhalez? A fost teribil, îți jur! Nu aveam altceva mai bun de făcut, așa că m-am încăpățânat să nu cedez înaintea ei. Musca a poposit pe fața mea preț de zece minute. Dar, partea interesantă e că, la sfârșitul celor zece minute, și evident pe tot parcursul lor, nu plănuiam nimic, nu îmi calculam cheltuielile, nu eram îngrijorat de ceva anume; de fapt, nu exista nimic în univers decât mersul firav al unor piciorușe de muscă. După consumarea celor zece minute eram mai prezent, mai conștient, mai concentrat, decât dacă aș fi stat într-o mănăstire budistă timp de o lună. De atunci, de fiecare dată când meditez, mă rog să fiu vizitat de o muscă. Și ghici ce? Taman atunci, când această favoare divină mi-e împlinită, te trezești tu, pisoiaș, să mă pulverizezi cu insecticid!

Ochii ei imenși, scânteietori, cu gene excesiv de lungi îmi surâdeau malițios în timp ce scoase la iveală de la spate o sticlă de vin franțuzesc, pinot noir, pe care pretinse că o strecurase fraudulos de sub nasul mamei sale adoptive, această infracțoare pasională.

– Acum, murmură ea, dacă tot am cutreierat lumea-n-treagă de dimineața până seara în căutarea *dumitale* – cu repercusiuni nu tocmai negliabile în ce privește bunăstarea

mea – rogu-te, slăbește-mă de toată morala și bea cu mine un pahar de pinot!

Planurile mele de seară nu prevedeau altceva mai complicat decât vizionarea maratonului *Tom & Jerry*, de altfel, în plină desfășurare.

– *Poftiți*, am făcut un gest larg cu mâna, plin de complicitate, dar nu am decât un singur pahar.

– Eu, mă informă înflăcărata mea infractoare, o să beau din sticlă.

Intră și se așează pe podea, desprinzându-și elasticul ce îi ținea părul strâns. Știa că arată destul de bine. Acum, tot ce pot spune e că sunt tone de femei pe pământ, corect? Câteva arată bine. Cele mai multe arată foarte bine. Dar, fir'ar să fie, din când în când mama natură nimerește o pițipoancă nemaipomenită și assemblează o femeie specială. Te uiți la ea și îți freci ochii de vreo mie de ori – vreau să zic – nu îți vine să crezi. Totul e o mișcare ondulatorie fără pereche, de materie vie : acum vezi o gleznă, vezi un cot, vezi un sân, vezi o bărbie, vezi o meșă rebelă, totul se topește într-un întreg uriaș și batjocoritor. Cu ochii atât de vii când zâmbesc, cu buzele țuguiate de parcă ar sta să bufnească în râs văzându-te cât ești de neajutorat.

Deschise sticla, îmi turnă și nu se feri să îmi dea de înțeles că recunoaște un tip atunci când el înfulecă din priviri o femeie frumoasă.

– Mama, îmi mărturisi ea în timp ce îmi ștergea un firicel de salivă din colțul gurii, a ținut enorm să fiu foarte curată și alte mici, mici obsesii casnice. Curată ca un săpun! Găsesc în toate astea, în primul rând, explicația complexului funciar al copilului adoptat, dar mă întreb uneori, spuse, netezindu-și cu degetele părul lung care, pur și simplu, ardea aerul, dacă n-a și reușit. Știi, găgăuță, ce face din fetița ei o asemenea mamă.

– Uitându-mă la tine, pisoiaș, n-aș spune că știi.

Și-a retras degetele din păr și le-a încolăcit în jurul sticlei. A tras o dușcă bună. Fiecare deget semăna cu o balerină în

levitație. Comparativ, mi-am privit propriile degete. Nu arătau chiar așa de rău. Aveam și eu un talent. Prin anul întâi m-a întrebat o colegă, privindu-mi mâinile, dacă eram cumva pianist. A fost cel mai drăguț compliment pe care l-au primit vreodată degetele mele. Dar ce mai știau să facă degetele mele? Știau să completeze formulare și cereri, să lege șireturi, să decojească o portocală sau un grapefruit, să tragă apa, să facă biluțe în nas, sau să îmi scarpine ouăle; și uneori, în rarele momente când îmi iese câte ceva, mai știau să conducă un creion pe foaia de hârtie, sau, din contră, să alerge bezmetice pe tastele laptopului. Mi-am irosit degetele!

– Sărbătorim ceva? i-am întâmpinat sticla de vin, cu o ușoară ridicare a paharului.

– Nu, spuse Aurora și apăsă scurt pe butonul televizorului. Pe ecran prinse contur imaginea unei femei bondoace ce își mișca popoul în ritmul muzicii de fond. Avea gambele goale de culoare cafenie, ciorapi roșii peticiți, galoși de casă și un șorț alb de bucătărie. Era încadrată în peliculă doar de la umeri în jos, iar pe tavă plimba, în același ritm, un curcan aburind. Ba da, adăugă Aurora, știu! Sărbătorim sincronizarea serialului *Tom & Jerry* în limba română...

– Asta-s eu, asta-s eu, am strigat cu ochii cât cepele.

– Care dintre ei?

– Care dintre ei! Ha, ha! Ești simpatică, pisoiaș. Care? Grăsana. Negresa. Tanti afro. Stăpâna lui Tom. *Mammy Two Shoes!*

Aurora luă o gură de vin.

– Glumești, găgăuță.

– Fii atentă, fii atentă, acum o să cânt! Și-ntr-adevăr, negresa se întoarse în bucătărie, unde o aștepta un radio săltăreț fără antenă, în schimb cu ochi pătrățoși și gură:

Is you is or is you ain't my baby

Way you're acting lately makes me doubt

Youse is still my baby, baby
Seems my flame in your heart's done gone out

– Dar tu nu ai cântat, observă Aurora.

– Cum să nu? Am fredonat după radio.

– Da, însă asta e vocea originală. A grășanei. Să îi mulțumim cerului că într-unul din momentele lor de inspirație maximă, românașii au decis să nu sincronizeze și pasajele muzicale. Doamne, ce cacealma ar fi ieșit!

Un gând se înfiripă în mintea ei: ori ticluisem totul de unul singur, ori mituisem responsabilul cu montajul, însă vocea aceea nu putea fi a mea nici dacă m-aș mai fi născut o dată între timp. Totul face parte dintr-un complot, o intrigă complicată de seducție. Oh, găgăuță!

Aurora îmi umplu din nou paharul. Ne uitam la ecran întinși alături acum, coapsele ni se atingeau discret.

– Mi-a fost pus în cârcă rolul negresei, pisoiaș. Am primit misiunea ingrată de a înlocui vocea ei perfectă cu un fel de simulacru. Am studiat-o atât de mult, că am devenit eu însumi *Mammy Two Shoes*, am zis sorbind o gură de vin. Fiecare gest, fiecare mișcare din popoul ei rotund fac parte din mine acum. Da, studioul a hotărât să nu modifice pasajele muzicale, fluierăturile și urletele, dar până și în astfel de clipe, eu tot în pielea grășanei mă simt. Atunci când fredonează o arie dintr-un *dixieland*, nu mai pot scoate muzica din minte săptămâni întregi. Și știi ce mă ajută să mă identific cel mai mult cu ea, pisoiaș? am șoptit, sprijinindu-mi capul cu brațele și răsucindu-mă într-o parte. Ilustrul cuplu Hanna – Barbera a avut cea mai inspirată idee din istoria desenului animat. Au proiectat un personaj căruia nu i se vede niciodată fața.

– Ridicol! mă întrerupse Aurora. Există un episod când i se vede.

– Cunosc seria pe de rost, pisoiaș, și am văzut-o de sute de ori. E imposibil.

– Măi, am văzut-o. Și avea unul din baticurile acelea caraghioase pe cap...

– Altă mâncare de pește! E surprinsă uneori de la spate din cap până-n picioare și atunci iese la iveală baticul de care pomeneai. Însă tenul ei tuciuriu, ți-o *garantez*, rămâne un mister îngropat.

– Dar..., încep Aurora, apoi băgă de seamă că se terminase vinul.

– Stai așa, am făcut scoțând o sticlă de gin de jumătate dintr-un buzunar interior al hainei.

– Fără lămâie? întrebă ea cu un aer amuzat.

– Ca pentru turiștii grăbiți, piscoiaș. Care umplu la refuz sălile de cinema atunci când se proiectează un nou film despre Iisus și le părăsesc dezamăgiți pentru că finalul a fost previzibil.

Aurora a tresărit, și-a părăsit poziția orizontală și întorcându-se pe o parte, se sprijini de cot. O sprânceană s-a ridicat brusc și unul dintre sâni arăta de parcă sfida gravitația.

– Mă iei peste picior, găgăuță? Scumpule, privirea mea e puțin mai sus!

Mi-am săltat privirea de la sânul antigravitațional la ochii ei.

– Deloc, am explicat. Dar frumusețea noastră ține de această aptitudine dezvoltată pentru *răsucire*. Ascultă-mă, un avocat devine actor în fața juriului, corect? *Mammy Two Shoes* e un actor care joacă rolul unui avocat care, în fața juriului, devine actor. Aflată la jumătatea distanței dintre două spirite revoluționare, *c'est-à-dire* dintre Tom și Jerry, ea trebuie mai tot timpul să joace rolul avocatului diavolului. Execută zilnic Dumnezeu știe câte piruete doar pentru ca relația dintre cei doi să nu degenereze. Dacă nu ți-a trecut prin minte până acum, piscoiaș, află, măcar în al doisprezecelea ceas, că grășana noastră e Dumnezeu în persoană. Sau Buddha, sau Iisus Cristos. Spune-i cum vrei.

Aurora asculta cu un interes crescând, dar nu pricepea prea multe, drept pentru care s-a ridicat în capul oaselor.

– Te raportezi la propriul tău corp fizic, am urmat, la respirația ta și la toate celelalte într-un mod conștient, care veghează continuu. Ai auzit de experiențe în afara corpului, fără îndoială. Nu mai găsești un film de secol douăș’unu în care să nu te întâlnești la tot pasul cu moartea clinică. Ei, grāsana se confruntă cu o problemă muuult mai complicată: experiența din *interiorul* corpului. Știi, există o frază în *Dubliners* unde Joyce spune: „Domnul Duffy trăia la o scurtă distanță de corpul său.”²

Aurora se simțea beată de-a binelea. Mă privea prin sticlă dilatându-și pupilele.

– Cred că am dezgropat misterul, găgăuță. Doamna ta a găsit metoda de a învinge procesul de îmbătrânire. La reputația ei, doldora de verzișori, și-a permis să înțeleagă că pielea de pe fund se ridează ultima. Gândește-te la toate vedetele de cinema, își iau pielea de pe cur și și-o lipesc pe față. Grāsana ta a avut măcar decența și, totodată, jena de a nu-și etala în public o față de buci.

Am lāsat paharul din mână. Mă simțeam din ce în ce mai ciudat. Îmi era tot mai greu să îmi expun punctul de vedere la starea în care eram.

– Ce e cu negresa asta? a reluat ca o rafală. Are mațe ca toată lumea! Are păr în nas! Are ceară în urechi! Ce mare scofală? De unde Dumnezeu și până unde Buddha? Și de ce se învârte televizorul în fața mea ca un carusel?

Trebuie să fie din cauza mahmurelii. Vin stins cu gin. Asta e, trebuie să suporti consecințele. Partea pozitivă, când ești beat, e că nu te constîpi niciodată. Am auzit-o și ați auzit-o și voi strigând *numele* lui Buddha. Spre binele meu sper să o fi auzit bine cu toții!

²„Mr. Duffy lived a short distance from his body.” (în orig.)

Traversează cărăruia de mânuță și ajung într-o încăpere spațioasă. E plin de coșciuge. Mari, mici, pentru grași, grăsuți și slăbănogi. Nu pare să fie cineva prin preajmă.

Pe Tom îl apucă o mâncărime irezistibilă, care apoi se întetește. Ridică capacul unui coșciug și se uită înăuntru. Țipă cât îl ține gura și trânteste capacul.

A văzut-o pe Minnie Mouse goală în el. Tânără, superbă, dar moartă! Nu e pentru nimeni o noutate că Tom și Jerry nu schimbă niciodată cuvinte între ei și comunică prin gesturi și semne în rarele momente când nu se fugăresc. Întrucât mi-e peste mână să descriu complexul lor limbaj mimic, mă voi strădui să fiu un interpret cât mai precis.

Jerry vine în fugă.

Tom îi arată cu degetul.

Tom: E un cadavru în coșciugul acela! O gagică! Balcoane mari!

Jerry se duce și deschide capacul.

Jerry: Nu-i nici un mort.

Tom se duce și el să se uite. Sicriul e gol.

Tom: Am văzut-o! I-am văzut și păsărica! O pițipoancă tânără și moartă!

Tom își trage două palme și se oprește în dreptul unui coșciug de stejar. Se uită înăuntru. Se tot uită și nu îi vine să creadă. I se face părul măciucă.

Tom: E vreo glumă, Jerry? Să știi că nu așa se glumește!

Silueta întinsă în coșciug era chiar Tom. Coșciugul e tapetat cu catifea și Tom zâmbește cu un zâmbet ca de ceară. Poartă un costum negru, călcat, iar mâinile îi sunt încrucișate pe piept, ținând o garoafă albă.

Tom: Ce dracu se petrece aici, Jerry?

Jerry face câțiva pași și se uită în sicriu. Cu sprâncelele încrucișate îi face semn lui Tom cu arătătorul să se apropie.

Jerry: Uită-te mai bine, amice! Apropie-te!

Tom merge și el să se uite. E un porcușor bătrân, cu părul alb, de vreo nouăzeci de ani. Arată destul de bine. Obrajii îi sunt înroșiți cu o idee de ruj. Dar nu este el.

Tom: Nu face poante cu mine, piticule! Te joci cu mine? Să știi că nu sunt motanul cu care să te joci, Jerry!

Jerry: Nu se joacă nimeni cu tine, Tom! Eu cred că ai tulburări serioase. Ai halucinații.

Fără Tom, Jerry nu ar putea învăța niciodată adevăratul sens al răbdării și al milei. Nu ar avea nimic de învățat *despre sine* fără Tom. Fără tumele lui Tom, fără împleticeala lui Tom, fără neîndemânarea lui Tom.

De ce Tom nu îl prinde niciodată pe Jerry? Ce îl caracterizează pe motan? Dacă stăm bine să ne gândim, nu are niciuna din trăsăturile unui prădător. Nu e înzestrat cu un strop de răbdare, acționează din instinct prostesc, e necalculat, împiedicat și o dă în bară în cele mai nepotrivite momente.

Pentru Jerry, Tom este factorul perturbator de care are nevoie orice șoarece înțelept. Pentru ca o experiență spirituală să se îmbunătățească, introducerea acestui element perturbator în ecuație este obligatorie. Eu i-am găsit echivalentul într-o muscă, Jerry și l-a găsit în Tom.

Detașarea cu care Jerry întâmpină fiecare invazie a motanului trădează imunitatea pe care invadatul o are în fața invadatorului. Scopul unui astfel de exercițiu nu este acela de a deveni o persoană spirituală, nici măcar un budist sau un guru, ci, mai degrabă, de a înțelege această capacitate pe care o avem ca ființe, de a ne *trezi*. Dar dacă invaziile lui Tom nu mai conțin, nu le mai poți face față și te covârșesc? Ce-i de făcut, jupâne Jerry? *Mori!* Fii primul ioghin care să moară de neastâmpăr! Cedezi și te lași omorât. Și ce descoperi dacă faci asta? Într-un fel, *chiar mori!* Rezistența ta *moare*. Iar în clipa următoare, *pur și simplu*, mergi mai departe. Și atunci descoperi această capacitate puternică de a te deschide în fața întregii tale experiențe și de a găsi un echilibru acolo.

Este echilibrul pe care Jerry și *Mammy Two Shoes* au reușit, grație lui Tom, să îl dobândească. Fac o paranteză. Secretul celor *doi papuci* își are originea încă de pe vremea când ea era o puștoaică. La singura școală unde fusese primită, a devenit repede „negresa aia”. Într-o bună zi, diriginta ei a scos-o la tablă, dar nu ca să o asculte. Doamna s-a uitat la picioarele fetei și, cu un zâmbet disprețuitor, a întrebat-o:

– Cu ce ești încălțată, domnișoară?

Colegele ei (era o școală de fete) s-au ridicat imediat de pe scaunele lor, întinzând gâtul, holbând ochii. Pe parchetul de lemn au zărit doi galoși de casă, două încălțări pe care ea și le încropise singură. Strivită de toate rânjetele acelea, a coborât privirea în pământ și și-a crispat involuntar degetele de la picioare în galoși, ca și cum ar fi vrut să-i dispară piciorușele.

Închid paranteza.

Îmi vine în minte, cu amuzament, episodul în care Jerry se hotărăște să își încerce norocul de unul singur în lume. Își face bocceluța și cutreieră în lung și-n lat mai toate cotloanele Americii. Însă lumea *din afară* nu pare tocmai pregătită să întâmpine cu brațele deschise șoarecii clandestini. Evidență de care trebuia să își fi dat seama încă înainte să împacheteze bagajele. Jerry și Tom nu pot trăi izolați unul de celălalt, e ca și cum i-ai cere unui pește să își ducă existența pe uscat.

În încercarea de a face dreptate pentru toată lumea, voi apela la o întâmplare ciudată. Maeștrii Zen sunt deseori marginalizați din cauza – așa-zisei – lipse a simțului umorului. Permiteți-mi, în măsura în care sunteți de acord cu cele ce urmează, să vă demonstrez contrariul. Răsfoind o revistă comercială, dau peste următoarea bandă desenată: Tom, plimbându-se ca de obicei țănoș, cu un tricou pe care scrie: *Jesus is coming*. Puțin mai în spate, de pe coada motanului, șerpuită ca un semn de întrebare, Jerry ne face cu mâna. Poartă un tricou pe care citim: *Buddha: HERE, NOW!* „Meditați cu maestrul Zen X!”

Personal, tind să cred că și Iisus este la fel de prezent, *aici și acum*. Avem în viețile noastre și în societatea noastră tendința unei asigurări subconștiente că tot ceea ce este bun se va întâmpla *cândva*, cât de *curând*, în *viitorul apropiat*, dar niciodată *acum*.

Am aruncat o privire prin cameră. Aurora dormea dusă, cu pumnii adunați sub ea. Îi simțeam căldura coapsei care răzbătea prin pantaloni și rochia ei. Nu prea mai aveam pe ce să pun mâna, în afară de gin. O reclamă mi-a atras atenția asupra televizorului. „Dacă ești singur, sun-o pe una dintre fetele noastre superbe. Ea te va înveseli.” Le-a arătat pe fete. Briantina arăta cel mai bine. Mi-am dres bine vocea, am tușit de câteva ori. Eram pus pe șotii. Am luat o gură de gin, am plimbat lichidul puțin prin gură, am făcut gargară și am înghițit. Apoi am format numărul.

Spre surprinderea mea a răspuns un tip. Suna periculos.

– Cu Briantina, vă rog.

– Ai opșpe ani sau peste?

– Peste, am răspuns.

– Ce fel de card folosiți, *doamnă*? Obișnuit sau Mastercard?

– Obișnuit.

– Ia stai așa, a rămas tipul pe gânduri. Cunosce vocea asta!

– Nu cred că am avut plăcerea...

– Stai, stai! Te știu! Ești *Mammy Two Shoes*! Cum să nu?

Ia mai spune ceva.

– Ăăă... Mi-am dat seama după câteva secunde că am folosit vocea de bărbat, așa că am rectificat cu glasul lui *Mammy Two Shoes*: Ăăă...

– E clar, s-a entuziasmat tipul. Am avut dreptate. Să știți că sunt un mare fan al dumneavoastră, nu pierd niciun episod din *Tom & Jerry*!

Am răsuflat ușurat. A înghițit gălușca.

– Dacă vreodată o să îmi acordați un autograf, a continuat în șoaptă, vă pot face o reducere. Suntem în bransă de ceva anișori, ne facem reclamă la televizor. Suntem oameni serioși. Ce ziceți?

– Cum să nu, puișor? Îți spun cum procedăm: până îmi faci legătura cu Briantina, ți-am și trimis autograful prin poștă!

– Sunteți cea mai grozavă! Mai am nevoie doar de numărul și data expirării cardului, vă rog.

– În regulă, stai să scotocesc prin haină după chestia asta. Despre ce-o să-mi vorbească Briantina?

– O să vă placă.

– Bine, în regulă, așteaptă o clipă.

I-am dat tipului informațiile cerute. A urmat o pauză destul de lungă până au reglat plata de pe cartea de credit. După aia m-a întâmpinat o voce.

– Bună, scumpule, Briantina la telefon.

– Bună, Briantina, eu sunt o negresă grăsană și constipată.

– Fffui, asta e o premieră. Rareori mă sună câte o femeie. Dar nu mă deranjează deloc, dacă mă forțez puțin, pot fi și hetero. Și totuși, ai o voce atât de sexi! Parcă mă simt deja un pic excitată.

– Ne, vocea mea nu e sexi.

– Fui, ești doar modestă!

– Nu, Briantina, nu sunt modestă.

– Știi, mă simt *foarte* aproape de tine! Mă simt ca și cum aș sta încolăcită în poala ta și m-aș uita în sus la tine cu ochii mei maaaari, albaștri...

– Crede-mă, nu ai vrea să ai de-a face cu poala mea! Astea-s baliverne, Briantina, nu mă faci să te simt aproape. Străduiește-te mai mult!

– Ascultă, iubire, trebuie doar să-ți folosești puțin imaginația. Dă-ți drumul și vei fi surprinsă de ce putem face împreună!

– Imaginația zici? Briantina, stau aici de una singură și mă cinstesc cu gin. Nu crezi că *tocmai* de imaginație duc lipsă?

– Fui, uită-te la mărimea sânilor mei. Imaginează-ți sâni mei, iubire. Închide ochii și...

– Sfinte Sisoe, ești așa de bine făcută!

– Ai văzut, iubire, că nu e greu? Trebuie doar...

– Adică uită-te la mărimea sânilor ăstora! Sunt binecuvântată să văd cei mai antigravitaționali sâni!

– Tu spui cele mai drăguțe lucruri, iubire.

– Ar trebui să cazi în nas cu ei, dar presupun că te ține în echilibru curul ăla mare.

– Fui, nu am posterior mare, iubire.

– Păpușă, ăsta nu-i posterior. Chestia asta e un vagon plin cu bomboane și cremeșuri!

– Iubire, te lamentezi exact ca un bărbat. Mă șochezi, fată! Îmi amintești de fostul meu soț.

– Bagi mâna-n foc că nu sunt transsexuat, Briantina?

– Nu mai bate câmpii, iubire. Ascultă-mi mai bine vocea. Nu-ți place vocea mea? Nu o găsești un pic... aaaah, sexi?

– Mda, parcă. Parcă un pic, dar nu prea mult. Mi se pare că ești răcită.

– Ho, ho, transsexuatul meu drag, sunt prea *fierbinte* ca să fiu răcită!

– Ei bine, vocea ta sună de parc-ai fi răcită.

– Vorbește-mi în continuare, iubire. Ascultă-mi vocea, gândește-te că stau pe genunchii tăi. Uită-te în jos. Ce vezi?

– Sticla de gin. Telefonul...

– Și mai ce, iubire?

– Pe Aurora...

– Cine-i Aurora, iubire?

– Aurora doarme.

– Vai, vai, ai lângă tine o *bucățică* și o lași să doarmă?

– Vrei să o trezesc? Îi transmit ceva?

– Nu e cazul, iubire. În schimb, am eu să îți transmit ție *ceva!*

– În regulă...

– Stau pe genunchii tăi, cu rochia ridicată pe jumătate, dezvelindu-mi genunchii și pulpele. Gândește-te la toate astea, iubire. Gândește-te.

– În regulă...

– Uită-te în jos. Acum ce vezi?

– Aceleași lucruri: sticla goală de vin, ginul, televizorul, pe Aurora...

– Răutate mică ce ești! Ce-aș mai veni la tine să-ți trag o mamă de bătaie! Sau poate... te las pe tine să-mi tragi o mamă de bătaie.

– Briantina...

– Da?

– Mă scuzi o clipă, te rog? Trebuie să fug la baie.

– Fui, știi ce vrei să faci! Dar nu e nevoie să mergi până acolo, poți s-o faci la telefon. Chiar acum, în timp ce vorbești cu mine!

– Nu, nu pot Briantina. Ai uitat cine sunt?

– Fui, te știi pe de rost, iubire!

– Nu, nu, Briantina, amintește-ți cum m-am recomandat și vei înțelege de ce trebuie să fug la baie.

– Ziceai că ești o negresă grăsană...

– Grăsană și mai *cum*, Briantina?

– Și mai *cum*, iubire?

– *Constipată*. Dar nu mai e cazul. Vocea ta m-a inspirat, cu adevărat. Scuză-mă o clipă, trebuie să fac un caca.

– Boule! Consideră conversația încheiată!

A închis.

M-am ridicat în picioare și m-am dus la baie. Nu prea mă privesc în oglindă, dar am aruncat un ochi. Deasupra cearcănelor pungite am văzut ochi mici și căcăcioși, ochii unui nenorocit de rozător încolțit de afurisita de pisică.

Îmi simțeam pielea cum mă detestă fiindcă face parte din mine. Arătam groaznic. Și nici măcar nu-mi venea să-mi golesc mațele. Am mințit-o pe Briantina, nu mi-a rezolvat constipația. Dar îmi place să fac oamenii să se simtă utili. Mă mânca, totuși, găoaza. Îmi reveneau, oare, hemoroizii? M-am consolată cu gândul de a face pipi. Am țintit corect, însă nu calculasem forța jetului și am stropit gresia. Am țintit din nou și m-am pișat pe colacul de la closet, pe care uitasem să îl ridic. Am rupt niște hârtie igienică și am făcut-o ghemotoc. Am șters colacul. Apoi gresia. Am aruncat hârtia la coș și am tras apa. Prin ferestruică am văzut un rahat de pisică pe acoperișul vecin. Era un afurisit de boț uscat, o nimica toată. În jurul lui zumzăia musca pe care Aurora o alungase cu tubul de insecticid.

La ieșirea din baie, pe pragul ușii, așa cum punem lapte ca să îmblânzim spiridușii, Aurora lăsase un pantof.

– Bună dimineața, am spus.

Aurora își scoase un cercel.

– Aoleu, spuse, turnându-și un pahar de gin. Ești la strâmtoare, amice.

Tom avea o pălărie de safari trasă pe nas în timp ce leul fugit de la circ îl zgâlțâia pe motan din toți rărunchii.

– Știi să fac o grimasă, zise leul. Una pe care n-ai văzut-o. Nimeni din acest oraș nu a văzut-o. Am făcut-o numai o singură dată și poate că mai trăiește încă, cine știe în ce stare vegetală, paznicul de la circ care a văzut-o. Părăște-mă polițiștilor și sunt în stare să fac din nou grimasa aceea. Are o rază efectivă de o sută de metri și cine are ghinionul să o vadă cade pentru totdeauna în subterana întunecată, iar trapa se închide irevocabil. Mulțumesc.

Aurora își scoase și celălalt cercel.

– Dacă sunt un pisoiaș cuminte și nu suflu o vorbă polițiștilor, îți scoți și tu ceva?

– Chiar și dacă suflă, am hohotit, lepădându-mi haina.

Aurora își umplu din nou paharul, eu am tras o dușcă.

– Știi, piscoasă, ai avut dreptate. Când ai dat buzna cu tubul de insecticid, eu moțăiam. Îl visam pe bunicul, un om foarte bătrân. Credeam, când eram puștan, că avusese optzeci de ani toată viața. Ce povești mai spunea bătrânul! A fost infanterist în al Doilea Război Mondial.

Aurora, sensibilizată, îmi zâmbi așa cum își închipuia că îmi zâmbește un bunic.

– Visul era neclar, am continuat. Era amestecat cu un film de desene animate. Am făcut un semn cu mâna spre televizor. Știi, îți intră în vise.

Aurora privi în jur, speriată că soarele care se revărsa prin fereastră a surprins-o atunci când își desfăcea fermoarul rochiei, și exclamă:

– Dumnezeu!

– Și eu îl simt în unele zile caniculare, cu presiune barometrică apăsătoare.

– Pe bunicul?

– Nu, pe Dumnezeu.

Mi-am scos pantalonii, fără glumă. Aurora și-a scos o brățară. Și tot așa: la televizor, succesiunea unor secvențe de desen animat.

– Pe la șaptezeci de ani, bunicul a leșinat în timp ce mergea cu bicicleta. L-au găsit prăbușit la marginea drumului. După un examen medical detaliat i-au găsit o tumoare pe creier. Au urmat o grămadă de scanere și biopsii, rezultatul fiind unul tranșant: „Ne pare rău să vă anunțăm, dar, în cazul în care nu vă operăm, mai aveți cel mult șase săptămâni de trăit. Dacă intervenim, tumora e amplasată în zona vorbirii și a înțelegerii, ceea ce înseamnă că există riscul de a nu mai putea vorbi, citi, scrie sau înțelege orice limbă. Am dori să vă operăm mâine dimineață. Vă rugăm să ne comunicați decizia dumneavoastră.”

Aurora a rămas cu mâna înțepenită la spate, pe clamele sutienului.

– Îmi dai o mână de ajutor, te rog?

– După cum îți imaginezi, bunicul era într-o stare cu totul nemaipomenită, am continuat în timp ce îi eliberam sutienul elastic. Singurul lucru despre care vroia să discute era viața lui spirituală. Nu îl mai interesa ce făcuse sau ce construise până atunci. Nu a suflat nicio vorbă despre războiul pe care mi-l depăna – cu o exactitate de ceas elvețian! – în fiecare seară. Acum avea un altul de înfruntat. Atunci când intervin marile schimbări, nimeni nu-ți mai cere Mastercard-ul sau carnetul de cecuri. După vreo zece minute de tăcere, a zis: *poate că am vorbit destul până astăzi, de acum înainte voi asculta doar.* A ales operația. A fost operat de un chirurg foarte bun și la capătul a opt ore l-au dus în salonul de reanimare. Următoarea zi, o asistentă a mers să îl vadă, dar bunicul era deja treaz și când ea a intrat pe ușă, el i-a spus: *bună dimineața.* A mai trăit șaptesprezece ani după aceea, dar a făcut-o într-un mod cu totul diferit. Pentru că, odată cu această pățanie, a ajuns să aprecieze la un alt nivel ce înseamnă să fie *treaz.*

M-am întins pe canapea cu brațele încrucișate sub cap, doar în chiloți și cu o semierecție.

– Petrecem mult timp vorbind, mi-am dres vocea, dar de cele mai multe ori suntem pe pilot automat. Vorbim, ascultăm, dar nu suntem prea conștienți de asta. Ignorăm că până și rostirea trebuie tratată ca parte a *trezirii* noastre. O ultimă poveste și am terminat! Un maestru Sufit este chemat să îl vindece pe unicul copil al căpeteniei unui sat. Bătrânelul dă glas câtorva rugăciuni simple și foarte scurte și le zice sătenilor adunați buluc în jurul lui:

„Acum, copilul va fi bine.”

Un individ din grup care nu prea credea în treburile spirituale, tare contrariat, se ridică în picioare:

„Ce vrei să spui? Îndrugi câteva cuvinte și noi s-o luăm de bună că e vindecăt?”

Toate privirile sunt ațintite asupra acestui om și maestrul se repede la el:

„Tu la ce îți bagi nasul? Nu ești decât un fățarnic tembel!”

Spune asta în fața tuturor sătenilor. Ei bine, tipul se înfurie, îi zvâcnesc tâmplele și începe să fiarbă. Simte că ar da cu bătrânelul de toți pereții. Maestrul, bineînțeles, observă asta și i se adresează:

„Vezi, dacă două sau trei cuvinte te pot face să explodezi, de ce alte, la fel de puține cuvinte nu ar avea puterea să vindece?”

Lestăr

Pentru a-și ispăși pedeapsa, tânărul venise la bunicul lui ca să taie lemne. De fapt, nu era cine știe ce pedeapsă. Nu putea fi legat la infinit de ombilicul părinților.

Intrând în ogradă, bunicul îl aștepta la poarta hambarului, cu joagărul cel lung și lucios pe umăr. Fierăstrăul se unduia pe umărul lui la fiecare pas, vâjâind într-un grai necunoscut. Băiatul ducea sub brațul stâng două securi și în mâna dreaptă ținea o legătură de trei țaruși de fier.

Intrară în curtea cu găini, bătrânul primul. Înspre gardul de sârmă împletită ce dădea în ograda vecinilor, buștenii erau fixați în pământul moale. Urmau să taie împreună buștenii cu fierăstrăul și să îi despice cu securile. Moșul avea mișcări leneșe, dar sigure. Când se apuca de treabă, muncea, nu glumă. Cei doi înfipseră țarușii de fier sub primul trunchi împotmolit în pământul mâlos, ca să îl răsucească din loc. Se lăsară cu toată greutatea călcâielor pe coada țarușilor lunguieți, bătrânul mânuind cu mișcări sigure lama toporului între doi bușteni îngemănați, până ce primul dintre ei se clinti. Se rostogoli de câteva ori până ce fu oprit de o fâșie groasă, tăiată din cauciucul voluminos al unei roți de tractor, ce servea ca jgheab pentru hrana găinilor.

Bunicul fixă fierăstrăul pe una din crăcile trunchiului. Băiatul îl imită și apucă imediat mânerul opus al lamei cu zimți. La început, mișcările lor erau nesincronizate, joagărul se bălângănea energetic și fără ritm. Doar după ce omul mai în vârstă îi explică tânărului tehnica mânăirii, vâjâitul metalic se transformă în sunetul acela sacadat pe care îl scot lemnele

tăiate. Zimții ascuțiți mușcau din lemn când dintr-o parte, când din cealaltă, până ce craca se prăbuși cu un trosnet scurt.

Bătrânul îngenunche și se uită la capătul crăcii, pipăind cu palma acolo unde lemnul era proaspăt tăiat și neted. Sprijinit în coada securii, nepotul, cam ursuz, asudase de efort.

Bătrânul își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte.

– Io cred că prea glumeț ești tu în ultima vreme. Cred că tot cu o glumă ai supărat-o și pe profesoara aia.

– Nu înțeleg ce vrei să zici, bunicule.

– Io totuși cred că glumești *un pic* prea mult. De aia te-a trimis maică-ta încoace. Ce zici?

Moșul așeză craca tăiată cu partea netedă în jos, pe o buturugă groasă ce servea ca suport pentru despiciat lemne. Înălță securea în aer, făcu o semiroată cu brațele și tăie craca în două. Câte o găină mai curajoasă se apropia și ciugulea pe ici-colo, de prin scorburi, câte un vierme pitit.

– Ce treabă mai ai și cu profesorii acum? se miră bunicul.

– Bunule, dumneata pe ce lume trăiești? De ce crezi că am fost pedepsit de *muma pădurii*?

– Aha. Care vasăzică te-oi fi luat din nou la harță cu vreo profesoară.

– Ei, nu chiar, bătu în retragere nepotul.

– Ba da, eu cred că te-ai luat din nou la harță cu o profesoară.

– Nu!!

– Sunt sigur că te-ai luat la harță...

– Bine, bine, m-am luat la harță! Și ce dacă? Oricum, nu avea dreptul să mă pedepsească pentru un asemenea fleac.

– Fleac? Știi tu ce înseamnă fleac? Ce cuvinte noi ai mai învățat?

– Da, un fleac, o nimica toată!

– Aha. Poți să-mi spui și mie despre ce *fleac* era vorba? Bătrânul culese una din găteje de pe jos și o așeză tacticos pe

suportul de tăiat. Îi făcu semn băiatului cu arătătorul, de parcă ar fi vrut să spună: „E rândul tău acum!”

Nepotul luă securea din mâna bunicului.

– Nu cred că are rost să îți povestesc despre ce *fleac* era vorba. Dacă ai ști cât de cât engleză, poate că ar merita. Așa însă, îmi răcesc gura de pomană. *Capisci?*

– Care vasăzică iar ți-ai făcut de lucru cu profesoara de engleză. Nu e prima dată.

– Bineînțeles că nu! Cred că există pe undeva o dragoste ascunsă între noi. De aia ne tot împungem!

– Crezi?

– Of, Doamne, bineînțeles că nu!

– Și atunci de ce te-a pedepsit?

Tânărul ridică securea în aer și încercă să imite mișcările bătrânului, însă nu nimeri decât în buturuga ce servea drept suport.

– Bunule, ce rost are să îți explic dacă nu cunoști o boabă engleză? tună nepotul, vădit iritat de eșecul său.

– Încercarea moarte n-are, ridică moșul din sprâncene. Dacă o să mai slobozi încă o dată securea așa, ai toate șansele să rămâi fără picioare. Dacă îmi spui ce ai zis pe englezește, atunci te învăț și eu cum să mânuiești toporul. Dacă nu vrei, te fac de rușine la maică-ta.

– Știi ce, ești o vulpe și un șacal la un loc! Bine, bine, îți spun, numai nu mi te *maimuțări* atât. E vorba de un oraș, Leicester.

– Leicester? Asta cu maimuțăritul ai luat-o de la maică-ta.

– Da. E un oraș din Marea Britanie. Mă gândesc că de Marea Britanie oi fi auzit. Se scrie Leicester...

– Cum ai zis?

– L – E – I – C – E – S – T – E – R!

– Așa, Leicester.

– Se scrie Leicester, dar se pronunță *lestăr*. Eu nu l-am pronunțat așa cum trebuia, ci pe silabe: *lei – sis – tăr*. Pentru asta am primit nota doi.

- Cum ai spus, lestar sau lastar?
- Of, știam eu că îmi bat gura de pomană!
- Bine, bine, mă las păgubaș. Nu se poate să-ți fi dat doar pentru atât nota doi.
- Ei, iată că se poate!
- Ce s-a întâmplat după ce ți-a trecut nota? Își șterse din nou cu palma fruntea asudată.
- După aceea am făcut gură, bineînțeles! I-am zis ceva de genul că nu mai trăim sub dictatură și că vremurile s-au schimbat. I-am sugerat să își schimbe puțin atitudinea și am întrebat-o dacă are habar ce înseamnă un principiu democratic. Și știi ce mi-a răspuns urâciunea? Știi? Mi-a răspuns că democrația înseamnă dictatura majorității. Atunci, m-a enervat de-a binelea și i-am zis să își ia *lestar*-ul ei preaiubit și să și-l vâre *undeva*!
- Așa i-ai răspuns, măi bolovane?
- Exact așa!
- Da' de unde știi tu ce-i ăla, un principiu democratic, măi nepoate?
- Există televizor, bunicule...
- Moșul se așeză pe o buturugă și cioplea un ciot din cracă, despicându-l în așchii subțiri și ascuțite. În spatele gardului din sârmă împletită își făcu apariția figura vecinei, o femeie bondoacă.
- Ce faci, baci Onu, lucrezi din cur? râse ea energic.
- Moșul își continuă însă opera fără a schița vreun gest.
- Ce vrei, vecină, tu nu mănânci din cur? i se adresă el pe un ton grav. Vecina, încurcată, își făcu de lucru și dispăru. Nepotul savură scena. Hai, băiete, să te învăț cum să tai lemne. Trebuie să știi și tu, pe urmă să vezi ce mândră o să fie nevastă-ta de tine.
- Mda. Domnul și doamna Lestar. Ar suna grozav.
- Nu trebuie să ridici securea până deasupra capului că atunci îți dai peste degetele de la picioare. O ții așa, ca mine, la semiînălțime și o lași să cadă ușor, fără să izbești prea tare.

– Să trăiți, să *lestăru*ți!

– Te uiți tot timpul să nimerеști cât mai înspre marginea butucului, așa îl despici mai ușor. Ca să dai în mijloc, îți trebuie mult mai multă greutate în brațe.

– Deșteaptă-te, *rumâne*, din somnul cel de *lestăr*!

– Ce tot bombăni acolo cu *lecesteru*’ tău? Hai și încearcă să-l tai așa cum am spus, îi zise bătrânul, improvizând un paravan în fața ochilor cu ajutorul palmei, deranjat de soarele dogoritor. Se sprijină greoi pe o cadă de lemn. Aici e comoara mea. Butoiul ăsta va da cea mai curată țuică de prune. Ia spune-mi, nepoate, cum se zice la țuică pe englezește?

– Bine, acceptă nepotul. Dă-mi *lestărul*!

– Ce să-ți dau?

– Les – tă – rul, adică securea.

Băiatul schiță un cerc cu toporul în aer și îl slobozi în așa fel încât reuși să dezechilibreze butucul ce se răsturnă de pe suport. Bunicul râdea de el cu gura până la urechi.

– Io te sfătuiesc să te pui cu burta pe carte, că nu ești făcut pentru tăiat butuci. Nu vrei să te concentrezi. *Cel ce își stăpânește mintea e mai presus decât cel ce cucerește o cetate!*

Tânărul azvârle furios securea cât-colo, împrăștiind o grămadă de găini ce se aciuară printre găteje:

– Știi ce, dă-le naibii de lemne și fă bine și-mi dă o lopată!

– Măi, cum vorbești așa? Asta numai de la maică-ta ai fi putut auzi.

– Îmi dai *nenrocita* aia de lopată?

– Și ce vrei, mă rog, să faci cu o lopată? De abia știi să ții în mână o secure.

– Vreau să ajung în America.

– În America?

– Da, chiar în America!

– Cu o lopată?

- Exact!
- Și ce vrei, mai exact, să faci? Să te sui pe ea și să îți
iei zborul?
- Nu, tăntălăule! Vreau să sap!
- Ei, nu mai spune!
- Chiar așa. Am văzut la televizor că poți ajunge în
America dacă sapi drept în pământ, până în partea cealaltă.
- Și te încumeți?
- Ce să fac, bunicule?
- Te încumeți? Crezi că reușești?
- Păi, dacă așa spune la televizor, atunci oricine o poate
face.
- Bine, măi bolovane. Hai să săpăm!
- Mă ajuți?
- Cum să nu. Stalingradul l-am văzut deja. De ce nu aș
merge și-n America?
- Bine, bunicule, dar nu știu cât de mult va dura.
- Eh, cât poate fi? Imediat terminăm. Unde-s doi, puterea
crește!
- Băiatul chicotește. Împinge cu lopata în pământ.
- Uff, e cam tare pământul.
- Nu e tare deloc. Lasă-mă să îți demonstrez eu! Pentru
asta ai nevoie de hârleț. Cu lopata nu faci nimic. Știi cum
facem, sap eu prima parte, tu mergi să îi ceri la maică-ta
găletușa și aduni pământul. Batem palma?
- Da! chițăi nepotul și o zbughi.
- Pe când se întoarce cu găletușa, moșul e în groapă până
la genunchi. O umple cu lopata din trei mișcări.
- Uff, ce grea e, bunicule!
- Nu te grăbi, obosești repede. Uite, am dat deja de
pământ moale. Acuși ajungem la apă. Poate facem o haltă prin
Leicester înainte. Ce zici?
- Chiar așa?
- Ai să vezi.

– Bine, golesc găleata și vin.

– Nu te grăbi.

Pe când se întoarce, bunicul e înghițit de pământ până la brâu.

– Bunicule. Bunicule!

– Da... da. Vorbește mai tare. Doar știi că-s mai tare de urechi.

– Da' tare grea mai e găleata!

– Ți-am mai spus că nu e tare pământul.

– Ah, nu, ziceam că e grea găleata! Tare grea! Încă n-ai dat de apă?

– Vrei să-i vezi pe americani?

– Da...

– Atunci dă găleata la umplut.

– Dar nu mai pot..., se schimonosește nepotul.

Împlântă hârlețul cu elan și iese din groapă sprijinindu-se în mâini.

– Ai obosit, soldat? Nu am ajuns încă la *Lecester*.

– Da, zise pe nas băiatul. Privirea îi e pironită mai adânc decât hârlețul în pământ.

– Continuăm mâine? Ce zici?

– Cât mai durează?

– Asta nu știu să-ți spun. Dar sigur nu-i mai mult decât până la Stalingrad.

– Și cât e până la Stalingrad?

– Cam două săptămâni de mers pe jos.

– Atunci continuăm mâine.

Floarea de cactus

– Slabă recoltă anul ăsta!

– Slabă, slabă...

– Nu mai e ca pe vremuri, Burlacule, se plânse bunu Onu.

– Nu mai, nu mai!

– Orice soluție am folosit, toți pomii mi i-au prădat! Nu aveam cum să fac față, oricum.

– Nu aveai cum, moșule.

– Mai facem ceva, sau le lăsăm supărării, Burlacule?

– Zic să încercăm. Tu ai un butoi, am mai adus și eu unul cu căruțul. Ceva tot iese.

Bunu Onu dădu din mână a lehamite. Era prieten bun cu Burlacu. Se întâlneau cel mai des la „țucat”. Așa spun ei când beau țuică. Burlacu e un bărbat cu un aspect fizic obișnuit, poate doar părul nu și-l piaptână suficient.

– E plin de pene la intrare, moșule.

– Mâțele! Au prins vreo pasăre. Sigur îi aia bătrână. Numa' păsări îi place să vâneze. Știi că pisicile ucid fără să le fie foame? Sunt cele mai crude animale! Și în cotețe mișună șoarecii! Mânci-le supărarea!

– Uite, ți-am adus o floare de cactus. Nu are nevoie de apă și nici de atenție.

– Tot mai crești?

– Cu asta mă ocup.

– Gata? Ai fugit de la azil? Nu mai ștergi boșorogii la fund?

– Și cu asta mă ocup. Nu am fugit. Încă mai șterg boșorogii la cur. Unde s-o pun?

– Acolo lângă lighean e săpunul.
– Am întrebat unde *s-o pun*, floarea?
– Aha, vorbește mai tare! Nu mi-o da mie, întrebă-l pe domnul căpitan. Ea e cu florile.

Domnul căpitan e mama.

– Și unde e, mă rog, domnul căpitan?
– Caut-o!
– Știi ce, moșule, merg să mă uit prin bucătărie și dacă nu e acolo, las cactusul pe masă. Doar avem treabă.
– Ai adus alambicul?
– Toate-s în căruț.
– Atunci mă apuc de instalație. Până termin, o poți căuta pe domnul căpitan.

Bunicul așeză alambicul deasupra cazanului, nu înainte de a-l curăța de fumingine. Celălalt capăt al furtunului înșurubat în jurul robinetului îl șerpui printr-un schelet de țevi până îl fixă în pâlnia din vârful alambicului.

– Gata, moșule?

– Gata, Burlacule. Auzi, nu ai cactuși care alungă fluturii? Dacă anul ăsta am pierdut toată muniția, poate putem face ceva pe viitor.

– M-aș îndoi, moșule. Fluturii nu se prind de cactușii cu ace foarte dese, dar ce folos? Nu putem scoate țuică din cactuși.

– Hm, nu m-am gândit niciodată ce gust ar avea țuica de cactus. Io zic să ne apucăm de ce avem.

– Mda, bine zici, moșule.

– Tu poți pune pe foc până începe să fiarbă. Merg să mă ocup de nepot.

Bunicul obișnuiește să îmi spună câte un basm înainte de culcare. Cunoaște destul de multe. Pe unele le repetă, pe altele le înflorește.

– Ce face, băiatul? S-a pregătit pentru poveste?

– Băiatul nu face prea bine.

- De ce, măi golane? *Africana*? Dă-o-n bătă! E plin câmpul cu flori.
- Da, dar fiecare floare e unică în felul ei.
- Iar tu ai ales tocmai o floare de cactus.

Arborelececonsolideazădemocrația

Dimineața îi întâmpină pe cei doi eroi ușor schimbați față de ziua precedentă. Un model TGV luxos ultimul răcnet și un pachet de țigări Kent se desfătau la lumina soarelui călduț de dimineață, în iarba încă umedă. Un roi de fluturi (l-aș numi puhoi în adevăratul sens al cuvântului, ținând cont de numărul epuizant al artropodelor, dar bunul simț mă împiedică să modific versiunea originală – dar vai re-re-re-îmbunătățită – a bunicului) năpădeau mugurii proaspăt înfloriți ai copacilor; împrăștiind în jur un miros dulceag pe care drumeții noștri oricum nu puteau să îl simtă.

Acolo, în vremea uitată, călătorii noștri se aflau la hotarul împărăției de Miazănoapte al celui ce își zicea Arborelececonsolideazădemocrația. În spatele pădurii dese își avea castelul acest împărat ce se știa a fi foarte crud și neîndurător până și cu cei apropiați. Aici, la porțile lui trebuiau să ajungă TGV și Kent pentru a-l pedepsi pe tiran pentru nelegiuirile ce le-a săvârșit pe un alt tărâm.

În timp ce călătorii înaintau prin pădurea înverzită, iaca dădură ei de o colibă tare ponosită și bătută la ușă. O voce pițigăiată se auzi dinăuntru și îi întrebă de unde vin și ce doresc. Ei îi răspuseră că s-au rătăcit dintr-un alt tărâm și doresc să ajungă la împărăția Arboreluiceconsolideazădemocrația. Aceasta se prezentă la rândul ei, spunându-le că o cheamă Baba-cu-belciug-în-nas. Ea le-a dezvăluit că belciugul ei din nas putea să zboare dacă îl învârteai de două ori în jurul degetului, ceea ce i-ar ajuta să se înalțe deasupra pădurii labirint ce îi desparte de castel.

Ajunși în dreptul pădurii labirint, TGV și-a deschis ușa etanș și l-a poftit pe Kent înăuntru. Pe când să se pregătească de zbor însă, și-au dat seama că niciunul dintre ei nu avea deget și că nu vor putea folosi belciugul babei. Astfel au trebuit să ocolească toate cotiturile labirintului, până când au reușit să dea de poarta castelului, în primul rând datorită intuiției lui TGV. Înainte de a bate în poartă, cei doi au pus la cale un plan prin care să îl păcălească pe Arborelececonsolideazădemocrația. Astfel, ei au hotărât să se ofere de bunăvoie în slujba împăratului pentru ca acesta să nu bănuiască nimic.

Niște străjeri i-au încercuit și i-au dus în fața împăratului și a împărătesei, care aveau două fete. Tare uimit de înfățișarea lor, împăratul i-a întrebat:

– Cu ce gânduri ați călcat împărăția mea?

– Cu gânduri bune, Măria Ta! îi răspunse Kent, care tocmai cobora din colosul metalic. Am venit pentru a ne oferi în slujba Domniei Tale.

Când își îndreptă privirea spre împărăteasă, Kent rămase impasibil la frumusețea acesteia.

– Ați avut mult curaj să îmi călcați hotarul, căci eu sunt Arborelececonsolideazădemocrația și sunt cel mai crunt dintre toți împărații. Spuneți sau vă voi reteza capetele!

– Să fie cu iertare de v-am supărat cu ceva, dar noi venim cu inima deschisă, căci suntem pribegi ce căutăm a fi de trebuință în ograda cuiva.

– Dar de unde veniți? tună împăratul.

– Suntem feciorii Babei-cu-belciug-în-nas, minți Kent. Maica a îmbătrânit deja și nu ne mai poate ține. Așa că ne-a trimis în lume să facem ce-om ști.

– Hm, nu știam că baba aia are feciori. Și, mă rog, ce știți voi să faceți?

Astfel au intrat ei în slujba împăratului. TGV făcea transporturi zilnice cu străjerii, ducându-i în locuri în care

aceștia nu s-ar fi gândit să ajungă vreodată călare. Datorită lui Kent, toți cei din împărăție au simțit savoarea unică a țigărilor și le foloseau pentru ocazii unice de euforie, căci tutunul avea izuri mai tentante decât orice alte plante aromate. Odată, nefiind obișnuită cu tăria tutunului, împărăteasa a inhalat prea mult fum și era să se prăpădească. Salvarea veni cu TGV, care o duse mai iute ca gândul (la propriu) la cel mai bun vraci din împărăție, care a vindecat-o în mai puțin de două zile. De atunci, împăratul a redus rația de consum a tutunului la maxim două țigări pe zi. Bineînțeles, el mai fuma câte una, două pe ascuns.

Și așa au dus-o ei bine zile, luni și ani în șir, datorită lui TGV – mișcându-se cu iuteală dintr-un loc în altul și descoperind multe colțuri misterioase din împărăție, și lui Kent – care le satisfăcea plăcerile senzitive. Cei doi au devenit între timp cei mai apropiați curteni ai împăratului. Într-o zi, Arborelececonsolideazădemocrația i-a luat la o scurtă plimbare în cel mai înalt turn de gheață și le-a arătat împrejurimile, hotarele țării sale, dar și împărăția de la Miazăzi, care nu îi aparținea lui, ci împăratului Ochiul Atroce.

– De mult timp își plănuiește împăratul de la Miazăzi să îmi cucerească ținutul ca să aibă el singur toată bogăția țărâmului. De tare multă vreme ne războim, însă de fiecare dată balanța nu poate fi înclinată în favoarea unuia singur. Până la urmă am ajuns la următoarea înțelegere: să îi ofer mâna ficelor mele celor doi feciori ai săi. În acest fel va fi liniște și pace. Nunta ar urma să aibă loc peste o lună. Dar, în ultimii ani, voi doi, feciorii mei, m-ați făcut să îmi schimb judecata; așa că am să vă ofer vouă mâna lor și nu aceluia tiran lacom. O meritați după câte ați făcut pentru bătrânul vostru împărat.

Pe când să îi îmbrățișeze, cei doi i-au dezvăluit faptul că se iubesc reciproc și că nu pot trece peste acest legământ

indiferent de urmări. Prima reacție a împăratului a fost una de uimire la posibilitatea iubirii dintre un tren supersonic și un pachet de țigări, însă, apoi, își drese glasul și grăi:

– Întrucât ne aflăm în cel mai înalt turn de gheață din împărăția mea, nu pot să vă judec decât cu inima rece și să vă iau capetele pentru nesupunere.

Când Arborelececonsolideazădemocrația scoase sabia din teacă, TGV și Kent se îmbrățișară atât de puternic încât dragostea lor clocotitoare începu să topească turnul de gheață. Cu o ultimă tresărire lucidă, Kent își aduse aminte de veriga babei și îi ceru împăratului să îi folosească puterea magică:

– Trebuie învărtit de două ori în jurul degetului. Doar tu ești în stare să o faci! Ori scăpăm, ori murim cu toții!

Acesta se înduplecă, întrucât ținea prea mult la propria viață, se conformă, urcă împreună cu Kent în TGV și reușiră să se înalțe înainte ca turnul de gheață să se topească de tot. Dar pentru că Arborelececonsolideazădemocrația învărti belciugul în neștire, zburară prea aproape de soare și, din cauza razelor, țigările din Kent se aprinseră și câțiva funigei pătrunseră la motorul încins al lui TGV. Prăbușirea fu de neoprit, marele ghem de foc lăsând o dâră groasă și neagră în urma lui.

Împăratul muri primul. Apoi, cu un efort titanic, Kent se târî până la caroseria dezmembrată a lui TGV și cei doi se sărutară pentru ultima dată. După care se întinse pe spate, se preschimbă în chipeșul conte de Kent și zăcu acolo două zile și două nopți. Dacă nu cumva mai zace și astăzi.

Porcilorator

Îți încorzi mușchii feței și îți acoperi urechile cu palmele.
E mai bine așa.

Trei oameni și singur, porcul. Porcul are patru picioare, al treilea om face diferența în astfel de situații. Porcul guiță printre dinți fiindcă e legat cu o frânghie de bot. Un om încearcă să îl ia cu binișorul, să-l ademenească. Apoi guiță mai să-și rupă fălcile când îi vede pe ceilalți doi tăbărând înveseliți asupra lui. Nu are răgaz pentru mofturi, e luat de urechi și târât mai departe. Se proptește în cele patru picioare, însă durerea din urechi se accentuează și zvâcnește în salturi mici spre ieșirea din coteț. Acolo, cineva pune mâna pe secure și-l izbește cu tăișul în frunte. E primul om, probabil cel care i-a pus sfoara în jurul botului. Nu își dă seama. De aici, totul se desfășoară mult mai în liniște. Picioarele din față cedează primele și lovește cu râțul pământul. Omul cu sfoara îi vâără cuțitul cu plăsele de lemn în beregată. Guițatul devine sunet de trompetă care scade într-o horcăitură. Iar la urmă un sforăit prelung.

– Puteai să îl ții măcar de coadă. Nu ți se întâmpla nimic, mi se adresă bunicul.

– E plin de pene la intrare, am zis.

– Piscicile, mă lămuri Burlacu. Aia bătrână vânează păsări.

– Ajută-mă să-mi scot cizmele, Șercanule! zise bunicul.

Șercanu a înghițit globul. A câștigat mai multe concursuri de măsurat burți.

- Mulțam, Șercanule, acum poți pleca.
- Șercanu plecă.
- De ce l-ați înjunghiat? Nu trebuiau să vină după-masă porcilor?
- Cine să vină, băiete? întrebă bunicul de parcă nu ar fi auzit bine.
- *Porcilor*. Să îl incinereze.
- Așa le zice, *porcilor*? mi se adresa Burlacu.
- Așa le zic *eu*.
- Pe bune, chiar nu am idee cum le zice. Sunt curios, insistă Burlacu.
- *Porcilor*, zic.
- Pe bune?
- Așa le zic *eu*.
- Măi, parcă am magnet, se plânse bunicul. Tot în jos mă trage. Dă-mi o mână, nepoate.
- Își îndreptă spinarea ținându-se de șale. Luă o zdreanță din gard și șterse cuțitul cu plăsele de lemn.
- Ce aveți de gând să faceți cu porcii? i-am întreat. Nu mai bine vă descotoroseau *porcilor* de ei?
- Primul lucru merg și caut în dicționar cuvântul ăsta, icni Burlacu.
- Porcii ăsta avea trichineloză. Oricum, nu mai era bun de nimic.
- Tocmai de aia! E un focar de infecție. Nu era mai simplu să-l pârlască?
- Ei, facem un experiment.
- Ce fel de experiment?
- Ce știi tu! Vin vremuri grele. Fluturii, seceta...
- Nu-mi spune că ai de gând să păstrezi carnea porcilor.
- Îngrășământ!
- Îngrășământ?

Bunu Onu mă privea distrat. Burlacu îi dădu un ghiont.
– Spune-i, moșule!
Bunicul își îndepărtă o musculiță din colțul gurii.
– Tranșăm porcul și aruncăm bucășile în veceu. La anu’
s-ar putea să fim nevoiți să facem țuică din căcat.

Masa cu picioare strunjite

Au așezat porcul pe o masă din lemn cu picioarele strunjite. Bunu Onu i-a descleștat fălcile și i-a tăiat prima dată limba groasă cât un apendice. Burlacu îl ținea de picioarele dintr-o parte, în sus, porcul trebuie să stea cu burta la iveală. Eu îi susțineam coada.

– Burlacule, masa asta eu am făcut-o. Taie râtul cu o bardă. Nu știam ce altceva să fac atunci! Mi s-a născut primul fecior și a murit. Avea capul moale, nici doctorii nu știau ce are. Trebuia să mă eliberez. Taie urechile cu cuțitul. Înțelegi, simțeam că a intrat necuratul în mine, nu mai puteam sta locului. Retează falca porcului cu o lovitură scurtă de bardă. Și atunci m-am apucat să cioplesc masa asta. Un picior e mai subțire ca celelalte, uite, vezi cum se clatină? Un picior l-am cioplit mai scurt, iar altul mai subțire. Din cauza mâniei, știi? Retează capul porcului din trei lovituri consecutive. Masa trosnește cu un zgomot supărător. Nu m-am oprit până ce n-am terminat-o, ca să mă obosesc și să uit! Și nici în ziua de azi nu am reușit să o repar. Acum e plină de urme de secure.

– Eu, moșule, singura dată când mi-am ieșit din pepeni, era pe când răposata făcea niște plăcinte. Frământa aluatul și aia mică își scria temele acolo, pe masă. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar cred că i-a stropit caietele cu ulei și atunci a început aia mică să zbiere ca din gură de șarpe. Lucram pe ture pe atunci și m-am trezit buimac. Nu știam ce se întâmplă, ce a pățit, Doamne apără? Când am aflat de caiete, mi-am scos cureaua de la pantaloni și dă-i și dă-i! Loveam plăcintele de zburau în toate direcțiile. Știi, moșule, m-am răzbunat

pe plăcinte ca să nu dau în muieri. Astea au rămas cu gura căscată. Să le fi văzut! Burlacu povestea cu mâinile încleștate pe unghiile porcului, iar bunicul îi curăța măruntaiele. Pe nevastă-mea a izbit-o o mașină în timp ce ieșea cu bicicleta din holdă. A cam împrăștiat-o. I-am zis eu că, într-o zi, o să-și piardă capul! Hai să mai *țucăm* un pic. Oare câte grade are?

– Și să mai punem pe foc. Ia ligheanul ăla și stropește-mă după umeri!

Pisica stă tolănită pe gazon ca în palma lui Dumnezeu. Se tăvălește în palma lui Dumnezeu ca un purceluș. E bătrâna. După forma burții, vrabia sau ce-o fi îngurgitat, stă încolăcită ca un fetus, cu capul în jos. Eu încă țin coada porcului în mână, nemișcat. Înaintea mea, masa cu picioare strunjite mustind de sânge. Porcul nu mai e pe masă, însă eu îi țin coada acolo unde i-ar fi locul.

Pițigoi

Nu găsesc coada porcului, îmi zice Bunu Onu. Ce s-o fi întâmplat cu ea? Cred că o pierduse pe undeva, îi zic.

Dintre cele două butoaie, l-am recunoscut pe unul. Era făcut din lemn de cireș. În fiecare an cresc mușchi și ciuperci pe el, însă butoiul revine la culoarea lui naturală atunci când e lăsat în ploaie. Acum, Burlacu a adunat prunele în el. O singură dată a pus cireșe în el și l-a uitat descoperit. A urmat o ploaie zdravănă și butoiul era să prindă rădăcini.

– Mă întreb unde o fi coada, stăruia bunicul.

– A pierdut-o pe undeva, repet.

– Cum arăta? se amestecă în vorbă Burlacu.

– Arăta... arăta ca o coadă de porc, ridică din umeri bunicul.

– Maică-sa avea coadă? m-am interesat.

– Chiar așa, moșule, poate sunt un soi fără coadă.

– Mă-sa avea coadă, măi. Țin minte asta. Parcă acum o văd. Arăta ca și un tirbușon.

– Atunci bunică-sa? Ea avea?

– Nu mai țin minte. E mult de atunci. Pe bunică-sa am cumpărat-o de la piață când încă era purcelușă. Nu țin minte exact dacă era bunica sau străbunica. Nu am numărat generațiile. În orice caz, cu una din ele am tras o beție în coteț. Când s-a născut fică-mea. Doctorul mi-a zis că e sănătoasă și eu am pus mâna pe prima sticlă și-am tras o beție soră cu moartea cu scroafa. I-am băgat și ei sticla în gură. La început s-a sfiit, dar, apoi, a prins gustul. Se cuibărea cu botul la mine în poală ca să-i mai dau. Am stat o zi întreagă cu porcul în

coteț, dar nu am pipăit dacă are coadă sau nu. Soră-mea, Dumnezo s-o ierte, era speriată că am dispărut, până m-au găsit seara în coteț, dormind peste porc. Sforăiam amândoi de mama focului. Nu era porc mai fericit ca mine pe lume!

Bătrâna și puiul ei, Katrina, zburătăceau păsările din copac. Katrina alunga un pițigoii.

Racailles!

*de nouă luni nu mi-am văzut țara
și o spun cu amărăciune: nu mi-e dor de ea
prefer politețea cinică a funcționarilor de la imigrări
și zâmbetul infirmierelor de la spitalul avicenne
pe coridorul cu cele nouă paturi ale doamnei dr.
delépine
care îi învață pe pacienți cum să trăiască
cu cancerul.³*

dacă la început am fost intrigat de reacția periferiilor, pe parcurs am început să le dau dreptate. urmărind emisiunile tv și văzând realitatea de aici. apropo, noi am fost chiar în inima evenimentelor, departamentul saint denis este cel mai sărac, mai plin de imigranți și de șomeri (25%). ei pot să spună că au cunoscut ipocrizia franceză; după ce părinții și bunicii lor au fost acceptați aici, unii au luptat în război, alții au participat la reconstrucția franței; aceste generații de „francezi” nu se mai simt francezi pentru că sunt discriminați, sunt ținuti la o parte. chiar și ajutorul social important pe care-l primesc șomerii aici, e o formă perversă de a-i ține pe linie moartă.

aceste periferii erau înainte populate cu mulți francezi și exista o ambianță sănătoasă; acum în locul lor au rămas mafia arabă, caizii și imamii care le întrețin sentimentul religios. în fine...

³Din jurnalul liric al lui Gheorghe Mocuța: „moarte & solduri la paris” în *călătorie. exil*, Editura BrumaR, 2007, p. 29.

încercarea ministrului de interne de a fi autoritar și gafa de a-i numi *racailles* (lepădături, drojdie) a declanșat evenimentele. e ca o revoltă într-o închisoare.ăștia nu au ce pierde, iar francezii „poate mai dau ceva”. am trăit s-o vedem și pe asta!

pe aici e cam frig și se apropie sărbătorile. tata a fost la ambasadă când a venit bășescu, dar n-a apucat să-l vadă, doar să-l audă, pentru că venise prea multă lume la sarmale ☺ e înghesuială mai mare ca la casa neumann din arad când se premiază scriitorii!

Gărgărițe

- Bine. La Craiova. Zi, bunule!
- La Craiova, ce să vezi, m-a prins stabilizarea din cinșapte.
- Au fost două stabilizări, nu doar una.
- Prima...
- Prima te-o prins. Că ai avut sacul cu bani și n-ai avut ce face cu el. Nicio pită nu puteai să-ți cumperi.
- Nu, măi Burlacule, a doua a fost. Că-n cinșdoi a fost prima. Asta a fost a doua stabilizare.
- Deci a doua stabilizare.
- Și... măi, nu mai aveam bani.
- Haha. De unde? Că aveai sacul și n-aveai...
- Ce mai făceam? Seara mă duceam la film, că era numai două milioane.
- Doamne, doamne.
- M-am dus la film și când e gata filmul (atunci era colectivizarea)...
- Așa...
- Văd acolo, cu litere de-o șchioapă...
- Așa... mari, mari!
- Chiar mari. Văd niște gărgărițe.
- Ce-i aia gărgăriță?
- Goangele din grâu.
- Da, da, da, da...
- Scria acolo: cine nu se adapă... nu se adaptează mediului, va pieri! Așa cum pier...
- Gărgărițele.
- Gărgărițele.

Examen de depromovare

– Da' ce să vezi? Eu am avut șapte clase.

– Da, știu. Dacă n-aveai șapte clase, nu puteai face nici Craiova.

– Dar șapte clase care-am avut eu, trebuia făcut echivalență cu șapte clase care-au fost atunci!

– Înțeleg... înțeleg... ai avut Craiova, din cauza asta ai putut să echivalezi. Ai avut Craiova?

– Am avut, dar...

– Păi, de asta ai avut echivalența a șapte clase, bunule.

– M-am dus la Oradea și am făcut fără frecvență. Anul întâi, cinșinci și cinșase, anul doi, cinșase și cinșapte. Vine o circulară. Cine are zece ani vechime în câmpul muncii, poate să meargă la școala de maiștri. Poate să meargă la examenul pentru maiștri veterinari. Și-atunci ce-am făcut eu? Cu unu Robu din Salonta și cu unul Naghi din Reșița, zic, hai să mergem!

– Fără frecvență.

– Nu, doar examen!

– Numa' direct examen!

– Numa' examen! L-au numit examen de promovare. De fapt, nu era examen de promovare. Ci de *depromovare*!

– Cum așa, bunule?

– Ce s-a-ntâmplat? După război, au fost o grămadă de subofițeri și plotonieri din armată, care-au fost infirmieri de cai.

– Au, doamne!

– A fost lipsă de cadre și-au umblat pe la circumscripții. Numai cu copita, altceva nu știau.

- Da, numa' cu copita!
- Oameni în vârstă, cincizeci de ani. Cum să-i dea partidul afară? Și-atunci, las' că facem examenul ăsta de depromovare.
- Șmecherie.
- Da, șmecherie. Ca să scăpăm de ei.
- Înțeleg.
- Când am ajuns acolo, eram o sută opșpe, dar numai vreo optzeci eram civili.
- Calificați. Calificați.
- Civili. Civili. Restul erau militari. Asta a fost de Crăciun. Și tot câte patru eram într-o serie la examen. Toată noaptea citeau, nu puteai dormi de ei.
- Adică au încercat să îngrașe porcul în ajun.
- Da, la Crăciun. Erau acolo diferiți termeni. Mă trezesc din somn și aud pe la ora unu: *Ce-o fi asta?*
- Eee...
- Stai să mă gândesc care a fost subiectul.
- Acuma și subiectul să-l știi...
- Așa! Au citit acolo: tahicardie și bradicardie! Nu știau ce-s astea.
- Bradicardie! Că tahicardie mai știi...
- Tahicardie e accelerarea pulsului la inimă. Bradicardie eee...
- Încetinirea...
- Pulsului!
- Hipo și hiper! Cum ar fi.
- Da. Trece și asta. Intrau tot câte patru. Niciunul nu era promovat.
- Stai puțin. Era oral?
- Oral! Dar și scris!
- Stai! Diferența ați dat în scris.
- Da! Da!
- Și după aia a urmat oral.

– La scris, din o sută opșpe, sau o sută douăzeci, câți am fost, n-au mai rămas decât patruzeci.

– Aia patruzeci au mers la oral.

– La oral.

– Câte patru.

– Câte patru.

– Bun. Zece serii.

– Care cum ieșea, unul singur nu era promovat. Niciunul.

Într-o seară, înaintea mea, vine la mine unu'... Erau oameni în vârstă. Plotonieri, plotonieri majori...

– Câți ani aveau? Douășcinci?

– Patruzeci! Patrușcinci! Și cincizeci de ani au avut!

– Așa de mult?

– Oameni bătrâni!

– Dumeta câți ani aveai atunci?

– Câți aveam? Douăzeci șiiii... șase. Douășase! Vine la mine un subofițer. Aia era mai tânăr. Avea douășcinci, douășase. Din securitate era!

– Ia-auzi!

– Îmi spune că n-a mai găsit cărți. A mai studiat el. *Dar la paradentologie stau rău. Dacă vrei să stăm un pic de vorbă. Zic, cum să nu?*

– Da. Era un om inteligent.

– Am stat de vorbă un ceas, sau cât am stat, atunci noaptea. Când s-a dus, a fost singurul din serie care-a reușit! A venit la mine și m-a pupat pe toate părțile! *Dacă nu stăteam de vorbă, zice, nu aș fi reușit.*

Pleuropneumonie

– Au ajuns la litera R, apoi S. Robu, ăla de la Salonta, și apoi eu. Suciu. Și încă doi plotonieri. Majori. Odată am intrat.

– Ia-auzi! Ia-auzi!

– În comisie era un colonel, fost director la noi, la școala tehnică.

– Îl cunoșteai?

– Păi, dac-o fost director!?

– Na bine.

– El o fost ofițer, dar nici el nu avea habar.

– El cu copitele! Hahah! Nici copitele nu le știa bine!

Hai, noroc!

– Noroc! Un doctor mai în vârstă a fost de la Turnu Severin și pe celălalt nu-l mai țin minte. Țăla din Turnu Severin a fost președintele comisiei.

– Așa.

– Și ăla dinaintea mea avea vreo cincizeci de ani. Încearcă să-l mai ajute. S-au gândit că are și el familie. Dar știi, ca și capra legată cu sfoara de copac! Mai rău se încurca!

Și atunci îmi vine rândul mie. Am tras bilete. A fost R și acuma S.

– Suciu!

– Trag un bilet de la contagioase. Ce-mi cade? Pleuropneumonia contagioasă la cai. Asta există doar în Africa!

– Dar cum ai știut dumetale, apoi?

– Măă... stau eu așa pe gânduri. Și-atunci: mă, doar nu știu eu simptomele la pleuropneumonie?

- Da' cuuum!
- Că-i contagioasă! Ce mai zic eu acolo? Măsuri de carantină, infecții și...
- Oriunde-ar fi în lume, e aceeași!

Aurora

tomcat: ce-ti mai fac tenisii, aurora?

aurora: hei!

aurora: salut, domnule tom!

aurora: ce tenisii?

tomcat: aia pe care ai scris tu o poezie

aurora: ah!

aurora: poate sunt aruncati

aurora: ca stiu...

aurora: ca intr-o noapte

aurora: ma simteam ciudat

aurora: si afara ploua

aurora: si atunci m-am plimbat mult prin ploaie

aurora: si prin noroi

aurora: s-a sters

aurora: si erau un pic ruptii

aurora: si i-am distrus cu totu

aurora: dupa seara aia am renuntat la ei

tomcat: am inteles

aurora: si scrisul da

aurora: s-a sters

aurora: dar amintirea din seara aia

aurora: o sa ramana mult timp

tomcat: ce te-a determinat sa renunti la ei?

aurora: faptul ca erau plini de noroi peste tot

aurora: si plini de gauri

aurora: ☺

aurora: cand te-ai intors de la paris?

tomcat: de nici o saptamana
aurora: si?
tomcat: rezultatele sunt bune
tomcat: ne intoarcem peste 6 luni la control
tomcat: vremea a fost superba (cer acoperit si ploaie)
avand in vedere ca aici e canicula
tomcat: stau in casa intre 10 si 19
tomcat: bunicu si burlacu se topesc de caldura, s-au
apucat de tzuica
tomcat: mami e la coafor, diseara merge la o nunta
tomcat: eu mi-am luat examenele, dar mai am o boaba pe
cand se culeg strugurii
tomcat: la metodologie ☺
tomcat: productia de grau la musca a fost destul de
buna
tomcat: dar noi nu primim decit 0,50 lei pe kil
tomcat: el il lucreaza, el e patronul si arendasul
tomcat: € a scazut f mult
tomcat: romanii din strainatate isi raresc vizitele in
coace
tomcat: cheltuiesc prea mult
tomcat: chiar ion, gazda noastra din paris ne-a spus asta
aurora: ce zici, mergem in club la un suc?
tomcat: acu?
aurora: acu acu
tomcat: ok. intr-un sfert de ceas in down town?
aurora: ihi

tomcat has signed out.

aurora has signed out.

Când am ajuns în *Down Town*, l-am văzut pe vărul meu la o masă. Era cu vecina lui. Ea bea bere. El bea votcă și *Kinley*. De obicei bea *Pepsi*. Însă, atunci când cei de la masă

consumă alcool, atunci bea și el votcă și *Kinley*. Eu prefer limonada, iar Aurora *Mountain Dew*. Le-am ținut companie, așteptând-o pe Aurora.

Aurora are o scoică pe piept, *convert shoes* și un ciuf în vârful capului. Părul îi e foarte rebel, prietenii îi mai zic *Shokata*. Când o văd, îmi iau rămas bun de la vărul meu și mă așez cu ea la masă. Își comandă un *Mountain Dew*.

– De ce te holbezi așa la *convert shoes*-ii mei? mă iscodește.

– Pentru că îmi amintesc de tenișii tăi. Pe care i-ai rupt.

– Nu i-am rupt! *S-au* rupt! *Convert shoes*-ii sunt, oricum, mai de calitate decât tenișii din piață.

– Da, însă nu erau orice fel de teniși, Aurora.

– Doar pentru că aveau scrisă o poezie pe ei?

– Doar pentru că *tu* ai scris o poezie pe ei. Erau tenișii mei preferați. Nu-mi vine să cred că i-ai lăsat de izbeliște!

– A trecut mult timp de atunci.

– Da, a trecut...

Aurmat un moment de tăcere. Aurora își sorbea *Mountain Dew*-ul cu paiul, iar eu îmi savuram limonada. În *Down Town* se găsește cea mai bună limonadă. Pe legea mea!

Aurora fuma cu mâini tremurătoare. Fiecare țigară era parcă o partidă de sex.

– Ziceai pe messenger de o amintire din seara în care ți-ai năclăit tenișii. Că nu o vei uita.

– Da. Nu o voi uita niciodată.

A suflat ultimul fum, s-a ridicat de pe scaun și s-a așezat lângă mine, încolăcindu-și mâna dreaptă în jurul gâtului meu. Și-a apropiat buzele de urechea mea stângă. Respirația ei mă excita. Mi-a șoptit totul.

– Mergem? mi-a zis.

– Cum vrei tu, Aurora.

– Vreau să ne cărăm. Dar să nu mergem pe cărare. Sunt plini pomii cu omizi. Nu mai e mult și urmează a doua invazie de fluturi.

Insectarul

– Mai veneau și alți ofițeri pe la ʼcele companii, că noi aveam cai mulți. Ne trebuiau la tunuri, la branduri.

– Știu, că la trăsură erau doar două locuri.

– Nu. Erau șase locuri! Trei ʼnainte, trei ʼnapoi. Se înghe-suiau.

– Stai, stai! Într-o trăsură încap doi inși. În față e ăla care conduce și lângă el mai poate fi încă unu. Atât.

– Erau încă doi. Și-nainte trei.

– Înseamnă că în spate, în loc de doi erau trei...

– Trei... Și-nainte...

– Și-nainte-n loc de doi erau încă trei!

– Îi ducea trăsura până acolo unde trece Mureșul la Păuliș și veneau cu tramvaiul din podgorie. Luni dimineața erau înapoi. Veneau duminică. Și-ntr-o sâmbătă sosește unu, un căpitan. Am fost cu el pe front. Nu-mi aduc aminte... Nițu! Căpitanul Nițu!

– Nițu!

– Și, de obicei, și el venea. Era la compania de mitraliere. El de sâmbătă venea, că ei aveau doi căluți. Mărtoage, știi?

– Bine! Alea nu puteau trage nimic.

– Și într-o sâmbătă a întârziat. Țsta care urma să fie schimbat, se uită la ceas. *Îi spui la dom ʼ căpitan Nițu: lipsă de punctualitate!* Au plecat ei, după cinci minute apare căpitanul. *Unde-i? Păi, au plecat. Mă, futu-l în cur și pe mă-sa!*

– Hahaha! Noroc, moșule!

– Noroc! A zis să vă spun că-i lipsă de punctualitate!

– Lipsă de punctualitate! Hahaha! Futu-l în cur și pe mă-sa!

- După ce s-a făcut armistițiul...
- Da. Când a fost armistițiul? Stai!
- În douășpatru august! Înainte de douășpatru... în douășpatru august!
- Ei, da, da! Că a fost regele.
- Dar înainte de asta, el a făcut cerere la minister să se aprobe să fie pedepsiți elevii de la Radna cu douășcinci la fund.
- Hahaha!
- N-a aprobat ministerul.
- Haha!
- Căpitanul avea un insectar. Colectiona fluturi. Zeci de specii. Când i se năzărea, trimitea recruți din timpul serviciului să prindă fluturi. Odată, când soarele ardea mai puternic, mi-a pus plasa în mână și m-a trimis pe câmp. Nu-l uit toată viața. Am plecat să prind fluturi și m-am întors cu păduchi! Dar la companie erau și pionieri. Doi elevi, de la școala de cadre, ce-au făcut? Au luat o mină, s-au dus și i-au băgat-o-n cameră. El a stat într-o căsuță, așa ca asta. Cum erau casele înainte.
- Eeei, nu era căpitanul prea iubit...
- Nuuu! Nuuu! Sigur! Că le făcea la toți mizerie! Și la elevi! Și ce-or făcut ăștia? S-au dus și i-au pus o mină sub pat. Altă dată i-au furat insectarul. A răscolit atunci căpitanul toată unitatea până a găsit hoțul. Ne-a ordonat să-i dăm bietului om douășcinci la fund! Chiar dacă ministerul se împotriva. Nu era de glumit cu Nițu!
- Stai puțin. Și mina? Doamne iartă-mă!
- Mina era adevărată!
- Care explodează?
- Da, care explodează!
- Doamne, puteau să-l omoare!
- Puteau să-l omoare. Dar dărâma și casa! Când a venit Nițu de la instrucție, nemțoaica, o țărancă...
- Nevastă-sa!

- Nuuu! Nemțoaica unde-a stat el în cantonament!
- Gazda!
- Gazda! *Domnu' căpitan, zice, fost doi elefi la dumeta și pus ceva acolo-n cameră.*
- Haha! Dar ăsta nu și-o-nchipuit că-i mină!
- Dacă nemțoaica nu i-ar fi spus, el nu știa nimic.
- Așa. Și murea?
- Păi sigur că da. După ce a găsit mina, a adunat toată școala. La careu. Zice: *Știu! Că din căpitan mă veți face slugă! Dar și atunci voi ști cum să mă comport față de stăpân!*

Latrina

Tot la două seri merg după lapte la nană Catiță. Vinde lapte de vacă. Mama are un fel de ciupercă și ciuperca asta o dizolvă în lapte și atunci prepară un leac. Treburi naturiste. Zice că întărește sistemul imunitar și mă eliberează de oxidanți.

Pisicuța Katrina vine și ea cu mine. Mă însoțește nu doar atunci când duc laptele (are interes, javra!), ci și în alte seri, când fac simple plimbări. Katrina nu e orice fel de pisicuță, ea are însemnul regal pe bot, o aluniță.

Nană Catiță suferă de tromboză și o găsesc de fiecare dată pe bancă la stradă, tolănită, cu picioarele întinse pe un scaunel rabatabil.

– Noa, acuma îmi place de tine! Arăți și tu a *ficior!* Înainte, când erai cu plete – mi-am zis io mie: uite, parcă îi o păpușă din vitrină. Îmi place cum te-ai tuns, mami! Așa îți șade bine, nu ca o păpușă din vitrină! Mai ai să dai jos barba, acuma! Că oi avea vreme s-o porți când oi fi la bătrânețe. Ț-o dat *Dumnezeo* sănătate, tu trăbă să ai grijă să te faci frumos!

Nană Catiță are multe vaci! Într-o zi a plouat încontinuu, și seara, când s-au întors vacile de la pășune, una dintre ele a deviat prin parcul din fața casei noastre. Pământul era moale și vaca a lăsat câteva gropi în urma ei. Mama a făcut o criză de isterie și, de atunci, mă trimite pe mine după lapte. Tata a trimis o petiție la primărie, cerând ca traseul vacilor să fie redirecționat pe altă stradă, ca înainte.

Urmele lăstate de vacă erau la fel de adânci ca și groapa ce am săpat-o cu bunicul, când eram mai mic. Țin minte că am

avut o zi proastă și m-am înverșunat atunci să sap în pământ până dau de America. Bunicul a săpat în rând cu mine, nu mi-a spus niciodată că nu pot ajunge în America. A așteptat până am obosit și m-am plictisit. Groapa aceea nu a fost de prisos, până la urmă. Bunu Onu a construit peste ea o latrină.

Despotcovit

– În ce an suntem acum?

– *Atunci*, în ce an am fost!

– Atunci.

– În patrușpatru. Și ne retragem... au venit ungurii! Ne-am retras la Naidorf. Pe poziții, acolo. Dincoace, la Naidorf, a fost școala de ofițeri și la Păuliș, școala de subofițeri.

– Școala de ofițeri o știm și noi de la istorie. Dumeta știi mai mult ca noi.

– Ce să vezi? Căpitanul avea un cal. Și calul era nebun, ca el. Nu mergea pe jos la instrucție, mergea călare.

– Era domn, doar. Venea cu calul lui.

– Și mergea cu calul alături de drum, că era despotcovit și trebuia potcovit. N-a stat ordonanță la căpitan decât unu' Șmid, din Sântana.

– Ordonanță.

– Dar numai o ordonanță a avut, că nu ar fi venit nimeni la el, de rău ce era.

– Trebuia și el să fie potcovit! Hahahah!

– S-au dus să potcovească calul. Ce să vezi? Calul, nărăvaș ca el. Când se urca pe cal, trebuia să țină dintr-o parte un elev, dintr-o parte altul.

– Înseamnă că era cal de vână.

– Până se urca pe el. Și a trebuit potcovit. Și la potcovar, nu știu cum a scăpat piciorul...

– Doamne ferește!

– Fierarul a scăpat cleștele și l-a rănit la picior...

– Pe fierar?

– Nu pe fierar. Pe ordonanță! I-a intrat cleștele p-aici și a ieșit pe dincoace.

– Vai! Isuse, doamne!

– Atunci, hai la spital! Să-mi cauți alt soldat, ordonanță. Dintre cei care erau la cai, acolo.

– Păi, stai. Ordonanța lui... nu era la spital?

– La spital! Îi trebuia alta!

– Și calul nu era potcovit.

– Nu a fost potcovit. Că nu l-au putut potcovi. S-a întâmplat accidentul. Șiii... zice către mine: *să-mi cauți o ordonanță. Ia-l de unde nu-i! Decât să mă duc la Nișu, mai bine pe front!*

– Hahahah!

– Și dau de unu'... Mihai. Zis al lui Țucăpizdă. Oltean era! *Domn' sergent, zice, dacă nu ți-l pun la punct, pe căpitan, să vezi!*

– Atunci nimeni nu-l pune.

– Mergem ce mergem. Vin rușii.

Je pense donc je suce

Mă întorc cu laptele și Katrina, după mine, însetată, *țuști* spre maică-sa! Tata își face siesta în fotoliul de răchită. E de principiu că nu e bine să te întinzi imediat după cină. Ajută la digestie. Îl iscodesc dacă scrie vreun poem. *Cum de o lasă bătrâna să mai sugă după atâta vreme?*

fii serios
tu crezi că mai are lapte?
se răsfață
e o formă virtuală de a întreține plăcerea
pisicile sunt lovite de spleen
așa cum freci tu menta cu fetele pe *messenger*
stai în spatele ecranului
și le sugi țâțele
virtual
ești exact ca și katrina!
sugi în gol!

Potcovit

- Hai, mai pune un pahar.
 - Numa' jumătate!
 - Ți-am zis că Țuica trebuie vorbită.
 - Noroc!
 - Noroc și alta-n loc! Bea răchie, mîncă pită, nu știi moartea când îți pică! I-am oprit pe unguri. Am luat frontul și pe noi ne-a dat rezervă la corpul șapte rusc.
 - Corpul șapte rusc.
 - Trebuia să mergem în urma lor ca rezervă.
 - În ce an suntem?
 - În patrușpatru! După douăștrei august! După ce-au ajuns rușii aici. Trebuia să plecăm. Cum să plecăm? Calul despotcovit!
 - Phahah! Auzi... calul despotcovit!
 - Ce m-am gândit? Am mers până la Galșa la trap. Calul nu mai putea...
 - Ce mai! Șchiopăta!
 - Șchiopăta! Am stat la Galșa peste noapte, pentru că doar așa înaintam, după cum mergea frontul.
 - Cât a durat cina a fost liniște. Fasole, că altceva nu aveam.
- Și atunci începem:
- Să vedeți ce obuze trag diseară sub pătură!*
 - Bă, diseară să vă acoperiți cu vestele, că simt niște obuze de opșopt!*
 - Ia-auzi! Hahahah!
 - Frate, fasolea asta la traistă-i anti-tanc! De o sută de milimetri. Eu zic să dormiți cu valiza pe voi!*

– Hahahah!

– Și seara, în cantonament... eram într-o anexă ca asta. Cu târnaț. Căpitanul era foc și pară! Nu-și găsea insectarul cu fluturi! L-au apucat nervii și s-a slobozit la ordonanță. Să-l bată! Că așa era învățat.

Ăla, Mihai, s-a tras un pas înapoi și-a scos pistolul.

– Da' cuuum?

– *Dacă mai faci doi pași, trag!*

– Doamne iartă-mă! Că doar nu era ordonanța de vină!

– Sigur că nu era! Țsta era obișnuit să lovească. Mă, Mihai, ce faci?

– Mihai îi oltean. Foc-piper. Țucăpizdă!

– Oltean. *O sărit la mine să mă bată și când am văzut, am scos pistolul.*

Ne-am culcat seara și am adormit. Ce să vezi? Mihai era epileptic. Nu am știut înainte.

– Ordonanța a avut epilepsie? Doamne iartă-mă! A și murit!

– N-a murit! A venit criza și eu n-am fost pe fază.

– Trebuia să-l ții de degetul mic!

– Lasă-mă să-ți povestesc, Burlacule! Eu m-am speriat. Dom' căpitan, hai că moare Mihai! Sculați-vă că moare Mihai! *Bă, zice, trage-i două palme!*

– Bună! Bună și asta!

– I-am tras două palme și imediat s-a limpezit.

– Așa! Bine! Bine!

– Când s-a făcut dimineață, am plecat la Țiria. Măi, dar calu-i rău.

– Hahah, nu era potcovit...

– Domnu' căpitan, zic, dați-mi-l mie că-l potcovesc eu mâine dimineață! M-am dus și m-am interesat unde-i fierarul, mă scol de dimineață și-l iau de la Țiria pân' la Pâncota!

– Cum l-ai luat?

– În galop!

- Nu era... nu era șosea?
- Pe șoseauă!
- Pe atunci era șosea? Era pietruit?
- Pietruit și asfaltat!
- Cum *asfaltat*, doamne iartă-mă?
- Asfaltat. Acolo a fost linia electrică. Șoseaua pe lângă trenul electric, domnule. Am mers cu el pe șosea la galop. Cam un kilometru era până la gară. Și-acolo era un ogor și l-am făcut apă!
- Apă!
- Apoi l-am dus la fierar. A stat ca o oaie!
- Ca o oaie.
- Noroc!

Înconjurul zilei în optzeci de lumi

După ce ne-a ajutat să prindem porcul, Șercanu a plecat la un nou concurs de înghițit globuri. E, de departe, campionul satului nostru la această probă. El și cu Mortu erau finaliștii din acest an.

Mortu s-a mai întrecut în alte două finale cu Șercanu, înainte. De fiecare dată, însă, a fost surclasat. Nu reușește să înghită mai mult de trei globuri nici în ruptul capului.

Șercanu îngurgitează în medie cam opt globuri. O singură dată a încercat să se autodepășească, înghițind zece globuri, asta l-a costat o săptămână de diaree și de stat la pat. Elimina câte un glob pe zi (la început continentele mai mari: Americile, Africa; cu Europa era puțin mai complicat – de obicei se întâmpla cam în a cincea zi – atunci el scotea un gâfâit prelung când visceralele lui se descotoroseau de Rusia). Țărișoarele desprinse de continente, cum ar fi Islanda, Sri Lanka, sau Noua Zeelandă rămâneau la urmă și le elimina pe parcursul întregului an, iar după efortul depus la tăierea porcului, ne-a îmbogățit latrina cu Antigua și Barbuda.

În afara acestor concursuri, Șercanu era un pierde-vară. Trăia de pe urma banilor câștigați și a trofeelor din aur, pe care le topea ori le vindea.

Multă lume credea că e un om înstărit, când îi vedeau burta de *burghez fără griji*.

Eu știu ce înseamnă viața. Să trăiești pe stradă și s-o iei de la capăt.

Marginile pieței, în care se desfășura concursul, erau îngrădite cu globuri aduse de la mari distanțe și așezate în ordinea distanțelor.

– Nu puteți fi înscris la concurs într-o asemenea ținută, domnule, i-a spus un membru din juriu.

Șercanu avea pe el o salopetă pătată de sânge, cu o față de copil (nu-mi amintesc care copil) imprimată pe ea.

– De fiecare dată m-am prezentat în ținuta asta. Alta nu am.

– Regret, domnule, s-au schimbat regulile, îl anunță al doilea membru din juriu.

– Foarte bine, atunci, îi smulse Șercanu pălăria cu pânglicuțe roșii unei doamne din public. Acum am ținută corespunzătoare?

– Asta-i o pălărie de damă, domnule.

– Damă pe dracu'. Dac-o pun eu pe cap nu mai e de damă. Cum îmi vine?

– Cu tot regretul, domnule, vă anunț că sunteți descalificat. În aceste condiții, trofeul îi revine domnului Mortu.

Era o simplă formalitate. Mortu înghite un glob, așa, de văzul lumii, și câștigă concursul.

Șercanu dădu să protesteze, dar, renunță și înlătură o suviță de păr slinos de pe frunte.

Optzeci de lumi vor fi cruțate de duhoarea mașelor tale. Dă-i bice, ia-o de la capăt așa cum tu știi mai bine! Această zi îți va fi recunoscătoare!

42 de grade minus

După război, pe mine nu m-au desconcentrat. M-au trimis la Turnu Severin. Regimentul nouăștrei de la infanterie din cetate de la Arad...

– Branduri?

– ... din cetate, s-a contopit cu regimentul nouășdoi de la Severin.

– Stai. Pe mine mă interesează: dumeta ai mers tot pe branduri?

– Nu, n-am mai fost pe branduri.

– Ai fost veteran.

– S-a desființat școala de ofițeri. Pe toți i-a făcut locotenenți. Eu am fost socotit ca un om de serviciu. Ăă... reformat!

Dar când s-a contopit regimentul nouăștrei cu nouășdoi, mie nu mi-a dat drumul acasă. Nu m-au desconcentrat, m-au trimis la Turnu Severin.

– Bine că nu te-ai desconcentrat, pentru că erai un om de front!

– Nu. Nu am fost eu de front.

– Cum n-ai fost de front, doamne iartă-mă?

– Fiindcă am fost invalid. *Înainte* am fost pe front.

Și m-au trimis acolo la biroul mobilizării. Acolo, îl gădesc pe unu. Jean. Era un curțicean ce s-a născut în Franța. Jean al lui Ciumpil.

– Hahahah... al cui, moșule?

– Al lui Ciumpil. Și se juca p-acolo cu maldăr din ăsta... mortar!

– Hahahah! Cu ce se juca?
– Se făcea că măldărește.
– Hahahah! Se făcea că lucră! Dar habar nu avea!
– Da, știa pe dracu'! *Bine că ai venit, îmi zice. Sunt singur aici și m-aș duce acasă și n-are cine mă înlocui.*

Mă duc, mă prezint la major. Mai trec câteva zile, îi dă drumu o lună acasă.

– Și dumeta îl înlocuiești. Măldărești! Hahah!

– După o lună vine-napoi, cu ranița plină la majoru'.

Atunci mă duc eu. Când s-a terminat luna, 'napoi. La schimb!

– Cu ranița plină de acasă!

– Cu ranița plină!

Tot așa, până s-a terminat războiul. Am scăpat! Câteodată și răul prinde bine. Altfel, poate îmi rămâneau ciolanele prin Tatra.

– Așa e! Așa e! Dar dumeta ai luptat numai pe frontul de răsărit, contra rușilor!

– Da! În mizerie. Iernile erau cele mai grozave. Tu îți dai seama? Patruzeci și două de grade minus!? Îngheța mânzul în burta vacii!

– *Nu-mi dau seama, bunule! Eu doar gândesc! Nu pot trăi ce ai trăit dumeta.* Eu nu știu dacă aș fi rezistat la fel de mult. Bunicul meu are experiența dumitale. Dar eu, când a murit el, de cancer a murit în șaișpatru...

– Și tata de cancer a murit.

– Când a murit Gheorghiu Dej. Toot de cancer! Eu eram prea tânăr! Paișpe ani aveam. *Și eu vreau să știu! Înțelegi? Vreau să știu ce experiență a avut bunicul meu. Și numai prin dumeta pot să aflu asta! Înțelegi? Ce zici dumeta, eu sufăr.*

Mortu

Mihai, zis al lui Țucăpizdă, un țăran ce fusese plecat vreme îndelungată, s-a întors din Spania și s-a statornicit în odaia nevestei lui. Au ținut-o într-o bucurie o vreme, fiindcă se regăseau împreună, până li s-a dus ultimul bănuț. Cum alți bani economisiți în Spania întârziiau să sosească, țăranul – cum făceau toții sătenii din locul acela – a plecat să-și câștige existența ca negustor ambulant. Femeia a început să se ocupe iarăși de gospodăria ce nu producea mai nimic. Omul nu s-a mai întors.

Unele guri spuneau că Mihai s-ar fi împotmolit bine de tot prin Spania, unde ar fi dat de patima femeilor. Se zice că Sida, nevasta lui, ar ști locul în care se află bărbatul și că îl pune pe fiul lor bolnăvicios să îi trimită periodic scrisori tatălui. Ea nu știe nici măcar să scrie.

După ceva timp a revenit din Spania săteanul de la gospodăria vecină. I-a povestit femeii de câtă vreme plecase, a indicat precis până și ziua. A cerut de mâncare exact ceea ce mâncase în ziua plecării. Știa totul despre porcul ce nu se mai afla în gospodărie. Numele și ocupația celui ce i l-a vândut. Se descurcă în mod cuviincios cu cei doi băieței dăruieți de alt cer decât acela care se boltise între timp asupra capului său.

A plecat la drum după un răstimp de desfătări și de trai bun. S-a pus să facă negustorie de mărunțișuri și nu s-a mai întors.

Lucrul acesta, cu țăranul întors la vatră, s-a întâmpat și a treia oară. Doar atunci a ieșit la iveală că omul era un escroc ce îi angajase pe soții adevărați în Spania și îi trăsese de limbă.

Mihai, zis al lui Țucăpizdă, s-a întors abia după opt ani la fiul său bolnăvicios și la Sida. Era într-o stare jalnică, chipul de nerecunoscut. Un puhoi de fluturi înainta amenințător odată cu el. Când făcea un popas, fluturii se opreau și îi roiau în jurul capului.

Din ziua în care escrocul a fost prins, oamenii îi zic Mortu.

Fiecare cu războiul lui

Bunu Onu era pe punctul de a organiza un atac subtil, când a apărut domnul căpitan cu o falcă-n cer, cu una-n pământ. Adică mama.

– Tăticule, sper că nu vă întindeți până mâine cu cazanul! Am nevoie de robinet și de furtun. Am găsit cactusul, Burlacule.

– Nu are nevoie nici de apă, nici de îngrijire.

– Mă lași să sucesc satisfăcut gâtul reginei, te rog? se plânse Bunu Onu.

– Ce vreți la prânz? A mai rămas fasole de ieri.

– Fasole e minunat, nu-i așa, Burlacule? Biata mea regină, nu m-am putut bucura prea mult de gâtul tău palid. Nu-mi place că trișezi, Burlacule! Ți-am luat regina și tu o înlocuiești cu fiică-mea, în schimb.

Știi ce m-am gândit? Și așa folosim un amărât de nasture în locul reginei negre. Hai să cioplim o regină în lemn, după chipul ei! Ce zici? E mai artistic decât un nasture, nu?

I-am promis nepotului când a plecat în Franța că îi cioplesc o nouă regină pe când se întoarce. Dar eu am uitat, că sunt senil. Nu s-a supărat, m-a liniștit că nu prea mai are ce face cu o regină, acum. Dar eu știu că nu prea-i convine.

Războiul e ca tabla asta de șah, Burlacule. Cu piese albe și negre.

Ori te întorci pe picioarele tale victorios, purtat pe scut; ori întins sub scut.

Crezi că s-ar bucura dacă i-aș ciopli o regină după chipul domnului căpitan? Ce zici, o regină care scoate limba, să se vadă că și ea e de lemn.

Familia Papillonidae

<jerry> wrote:

super tare!
românu chiar s-a născut poet.

scuze că nu te-am sunat de când te-ai întors din franța,
dar nu am stat prin arad aproape deloc. am tot umblat pe la
miniș și cladova.

acuma m-am întors în cluj la restanțe!
mi-am luat bilet la depeche mode în bucurești. sper să
și ajung.
nu poți să vii și tu?

în rest nimic interesant...

ah, bă, aș vrea să fac un film că avem cameră, programe
de montaj și doritori.
ce ai zice tu să scriem un scenariu?
pe bune vorbesc.
dacă ai idei să-mi scrii.
tu cred că te-ai pricepe.
ar fi foarte tare.

<tomcat > wrote:

salve!

bă, deja am primit două invitații la depeche dar mai mult ca sigur că voi fi în franța pe atunci. merg tot la 6 luni la control. oricum, la jumătatea lui iulie voi fi în sibiu. vin my dying bride și anathema.

la faza cu filmul m-aș băga, am mici idei. numai să îmi spuneți de unde ați vrea să porniți... și mai ales până unde sunteți dispuși să mergeți ☺

am o idee de titlu, ce zici de „familia papillonidae”?

<jerry> wrote:

eu nu prea aș vrea să fac un film de comedie în primul rând.

oricum posibilitățile sunt limitate.

buget zero.

așa că accentul tre să cadă pe imagine și mesaj + dialog.

eu m-am gândit la un film despre prietenie și înstrăinare.

relații interumane, vorbe pe la spate, oameni care se ajută, bla, bla.

totul într-o atmosferă mai à la *coffee and cigarettes*, dacă ai văzut filmul.

nici eu nu știu exact ce vreau și nu prea sunt în stare să scriu singur scenariul.

oricum, nu ar trebui să dureze mai mult de 30 de minute.

nu mă deranjează dacă ai alte idei. scrie-mi-le.

nu vreau să fie ceva comun.

poate așa sună.

anunță-mă.

<tomcat> wrote:

nu înseamnă că dacă am propus titlul „familia papillonidae” mă gândeam neapărat la comedie. aş zice mai degrabă că e un titlu de dramă, pt că are 2 cuvinte, vezi: Twin Peaks, Dark Knight, Arizona Dream, American Beauty, Rain Man, Pulp Fiction, The Village, The Prestige, Forrest Gump, A Beautiful Mind (dacă lăsăm la o parte articolul nehotărât). am putea băga argumentul ăsta la începutul filmului, nu? ☺

când am zis „familia papillonidae” mă gândeam la un documentar despre cel mai recent eveniment: invazia de fluturi la care nu am asistat direct pentru că nu eram în românia pe atunci. însă mi-au povestit mama și bunicul. spun că nu au mai pomenit așa ceva! bunicul vorbește de invazie ca de o atrocitate mai mare decât războiul în care a fost direct implicat! l-am putea filma chiar pe el, pentru că știe să povestească cu de-amănuntul toate etapele invaziei. două specii zice că au predominat: fluturele coadă de rândunică (papilo machaon) și fluturele-roșu (vanessa urticae). a fost prin tinerete medic veterinar și încă mai are la vârsta asta cunoștințe despre artropode!

o să mă gândesc serios la un scenariu, dacă ai scris deja ceva, trimite-mi.

am auzit de *coffee and cigarettes*, nu e în regia lui jim jarmusch? văzui un film de el: *dead man* (iarăși 2 cuvinte!), cu johnny depp. mega film!

P.S.: da' actori avem?

<jerry> wrote:

mă, cu actorii treaba este că avem doritori, dar toți sunt amatori.

mai știu eu niște oameni care fac teatru și ar fi interesați.

eu am scris ceva, dar nu e scenariu, sunt mai mult gânduri.

– într-un bar, la o masă (ex: KF) stau 3 oameni.

intră un altul în bar.

ăștia se ridică, se extaziază:

– vai ce dor mi-a fost de tine! îmi pare bine să te văd!

mega încântați.

stau, povestesc, își dau întâlnire într-o altă zi.

apoi, când iese ăla,ăștia încep să își bată joc de el, să îl bârfească ca la ușa cortului.

poate sună plictisitor, dar ideea e că tuturor ni se pot întâmpla scene din astea.

am căutat filme de scurt metraj pe net, dar nu am găsit.

am niște imagini în cap cu o tipă care fumează lângă o lampă mare veche.

și cu niște prunci care fug pe slavici și lasă praf și frunze în spate.

nu știu cum se leagă toate. și acu mă mai încurci și tu cu fam. papillonidae ☺

cred că ar trebui să fumez niște iarbă să îmi vină inspirația.

<tomcat> wrote:

fi atent! am fost ieri (vineri) la târgu de carte și m-am întâlnit cu butch. am înțeles că ideea filmului de la el a pornit și că poate să îl producă el la firmă și să-i dea drumul pe net. păi în condițiile astea nici nu avem nevoie de buget. așa că

vom aștepta probabil luna iulie să ne întâlnim cu toții; tu să termini sexiunea, butch să își ia concediul și eu să revin de la control din franța (merg în 15 iunie și stau vreo 2 săptămâni) și atunci îi dăm bătaie!

am hotărât cu butch să facem un film despre copiii cretini, adică despre noi. am găsit deja începutul: un tip sobru, tras la costum, cu cravată și cu teniși intră în mcdonalds și îi cere tipei de la tejghea să îi încălzească și lui servișul de acasă ☺

putem în continuare urmări viața personajului cu bucata ce mi-ai scris-o tu în mailul trecut, când se întâlnește cu „prieteni” în KF. lucrurile încep să se lege.

scrie absolut orice, până și detaliul cel mai ne semnificativ, nu știi din ce direcție bat aripile fluturelui ce poate isca uraganul ☺

<jerry> wrote:

da, a zis butch printr-a noua de un film, dar de atunci a uitat.

anul trecut i-am spus să facem un film că are căță cameră, a zis că da, dar apoi și-a băgat picioarele! acum îmi dau seama că de fapt butch mi-a inspirat povestea cu ăia 3 din KF.

așa că am vorbit cu alți oameni și ideea era tot asta... să facem film despre noi.

din punctul meu de vedere butch îi un pulă și acum a simțit și el nevoia să se afirme.

nu a mai dat niciun semn de viață de 1000 de ani.

o să vezi că își bagă pula și de data asta!

oricum, mie întotdeauna mi-au plăcut filmele despre care am putut zice: da, băi, și mie mi s-a întâmplat asta, sau și eu am fost așa sau m-am gândit la asta.

termin sesiunea pe 4 iulie.
până atunci ar fi bine să avem scris ceva, mai mult.
ar fi fain să putem arunca un calculator pe geam sau un
televizor.

se spune că galaxia noastră e în continuă mișcare și
acum suntem într-o parte a universului unde timpul trece mai
repede... așa că mișcă-ți curu și scrie!

Repetă după mine

– *Necăjit ca mine nu-i, numai puiu' cucului, când îl lasă mama lui. Golicel și fără pene, ar zbura, dar mult se teme!*
Burlacule, hai repetă după mine!

– Poftim?!

– Iuuuuuu! Unu la zero! Vezi, ai băut mai mult decât mine!

– Da, moșule, am băut mai mult ca matale.

– A apărut zvonul, Burlacule, că a explodat o centrală nucleară sovietică.

– Doamne ferește! Au fost mulți morți?

– Lasă-mă să termin. De ce ești fără răbdare? Am zis *zvon*, măi... Ce *zvon* era, că am uitat?

– A explodat o centrală nucleară. He, he! Unu la unu, moșule! Nu știu care a băut mai mult, chicoti Burlacu.

– Mă-ta! Nu se pune! Nu mi-ai cerut să repet după tine!

– Ba da, se pune. Ai uitat de la mână pân' la gură, moșule. Tot acolo e.

– Taci și mai pune-mi și mie păhărelul la umplut. Merg la bucătărie să mai aduc gheață.

– Stai aci și termină ideea cu explozia nucleară, că pe urmă uiți de tot.

– Păi, atât am vrut să-ți spun. Că sunt dezamăgit de explozie. Pentru că, de fapt, nu a avut loc. Doar ți-am zis că a fost un *zvon*.

– Iisuse, cum poți fi dezamăgit pentru că nu a avut loc?

– Păi, e simplu. Speram și eu ca pe viitor să fete și scroafele purceluși cu câte opt picioare, măcar. Ca să nu mai

vorbim despre copiii cu șase mâini! Îți dai seama ce avere ar putea face prin Spania, la cules de căpșuni?

Burlacu se lovește cu palma peste frunte.

– Ce faci, Burlacule, prinzi musculițe? Roiesc de n-au trebă...

– Fă bine și du-te după gheața aia.

– Nu mă grăbi, *că câți s-or grăbit, toți or murit!* Repetă ce am zis.

– Nu repet nimic. Hai du-te!

Pe când am ajuns în magazie, bunu Onu și Burlacu vorbeau într-atât de tare, că nu se puteau auzi unul de celălalt. Burlacu a vărsat un degetar de țuică pe suprafața alambicului și a aprins un chibrit. Bunicul învârtea în mână un pahar de sticlă plin cu cuburi de gheață. Cuburile făceau un zgomot sticlos.

– Slabă flacăra, Burlacule. Tre' să mai fiarbă. Ia te uită cine veni, mă întrezări cu coada ochiului. *Măi, țigane, un' ți-e calul, nu ți-am spus să nu treci malul?* Ești cel mai inteligent chip pe care l-am văzut toată ziua. Pe lângă tine, noi, ceilalți, părem niște primare. Hai, zii după mine, Burlacule!

– Pe lângă tine, noi, ceilalți, părem niște primare.

– Nu asta măi, partea cu *țiganul!* Îmi place tăcerea lui, Burlacule. Sau nu aud eu ce zice?

– Auzi, auzi, moșule, pentru că nu grăiește nimic.

– Tăcerea e aprobare. Despre tăcerea ta se pot scrie cărți întregi. Sau dacă nu cărți, atunci măcar niște capitole babane. De ce taci? Ești trist? Ți-ai rupt ceva? Nu mai vorbești cu *africana?* Bag seama că se ține tare. O să se țină și ea tare. O vreme. Cu cât ține mai puțin la tine, cu atât va dura mai mult. Până să facă primul pas. Dar îl va face, până la urmă. Tu rămâi pe poziție, nepoate, și nu fă greșeala să o abordezi primul. Hai gustă un păhărel de țuică cu noi! Merge fără gheață, că e slabă. Încă!

Burlacu și-a umplut deșul, l-a ridicat la două degete deasupra gurii și l-a vărsat pe gât. Pe urmă mi l-a umplut mie.

– De ce mama supărării nu atingi cu buzele paharul? Oricum se spală după. Doar nu ai zăbele!

– Repetă ce ai zis, moșule.

– Mă-ta! Na, ce zici de țuică, nepoate? Cam slabă, nu? Lasă, dacă mai vii peste un ceas pe aici, n-o s-o poți bea fără gheață. Auzi, când te va aborda, să fii scurt în răspunsuri. Pe cât posibil cu *da* și *nu*. Și cât mai dezinteresat. Fii scump la vorbă.

– Poate o avea și fata probleme, dădu cu părerea Burlacu.

– Nu are! Ciuciu! Doar crede că are! Dar, oricum, tu nu coresponzi cu visele ei. Probabil. Realitatea arată întotdeauna altfel. Așa sunt ele, de neînțeles, de aia ne atrag! Nu merită să discuți prea multe, nepoate. Mai ales cu iubita; dacă despici firul în patru, se duce dracu' totul! Important e să nu încerci să îți explici prea multe din acțiunile ei. Ea are cu totul alte interpretări, ai fi uimit! *Auzi, mândră, ori n-auzi? Ori n-ai gură să răspunzi?*

Musculițele se învârt bezmetic prin aer. Dau târcoale restului de borhot din butoi.

– Repetă-i și tu ce am zis, Burlacule.

– Eu, în locul tău, i-aș propune la *africana* asta să facem o telenovelă împreună, zise Burlacu. Spune-i că ar fi o greșeală de marketing să vă despărțiți chiar acum. *Păi dacă tot ne-am înțeles așa de bine în primele episoade, acum ne putem scuiipa măcar în următoarele două-trei sezoane... o facem pentru spectatori, dacă nu pentru noi!* Mai pune și mie un cub de gheață, moșule.

– Așa, mai înmulțește-o, că mi-o bei pe toată. E clar că băiatul mai vrea să fie împreună cu ea. Dar singura variantă, din câte știi eu, e să fii dur. Cu buna nu prea ți-a mers până

acum! E imatură! Sunt fete cu care puteai să fii bine mersi; exact așa cum ești tu. Și cum ai procedat tu. Dar cred că alea au ceva ani în plus. Și mai înțeleg câte ceva din ceea ce se petrece în jurul lor. *Africana* e o puștioaică, plină de bășini în cap! E complicat cu iubirea; numai că tu nu o iubești cu-adevărat, dar nu îți dai seama. Spune mai bine că ești îndrăgostit, e mai cinstit.

– Din câte am văzut eu, are fond bunicele. Și nici nu arată rău. Burlacu îmi făcu cu ochiul. Deși, nu prea face mișcare. Dar, oricum, cea mai mare calitate a ei, rămâne faptul că *tu* te-ai îndrăgostit de ea.

– Mai ia niște gheață, Burlacule, prea ți-ai dat drumu la vorbă!

– Nu am treabă, moșule. Ia hai să vedem care stă mai bine pe picioare.

S-au ridicat amândoi în picioare. Niciunul nu deținea echilibrul perfect, ce-i drept. Se unduiau ca două prăjini. Primul a cedat bunicele.

– Uite, mă, ce mă trage scaunul, parcă are magnet! scânci el.

– Se va îndrăgosti de tipul care o va fura! Și va face orice pentru el! Nu contează dacă va fi meseriaș sau dobitoc, cult sau incult, frumos sau urât. Se va îndrăgosti și ea o dată. Toate la timpul lor! Relațiile cu tipele astea de cînșpe-douăzeci de ani sunt o chestie de putere. Le surprinzi și le furi. Ele vor să fie furate! Fetele astea trebuie să treacă printr-o experiență cu un tractorist, pentru că tractoriștii le fac *femei*.

– Fericirea asta – pe care o tot cauți tu cu lupa – *se cultivă*, șopti bunicele. Zdrobea un cub de gheață între dinții care i-au mai rămas. Și nu ți-o dă neapărat relația. Fericirea ți-o dă împăcarea cu tine. Să iubești e aproape o decizie. Așa că nu te mai ambala ca un *trabant*! *Strânge cojile, leagă sarea, scoală-te vacă de-acoalea*! Să te văd dacă poți repeta asta, Burlacule! Cât ziceai că e scorul?

Pe limba alambicului

A trecut mai bine de o oră. Borhotul ar trebui să clocotească deja. În colna de făcut țuică, bunu Onu și Burlacu arătau ca două praștii umane.

*Un pahar cu apă rece
Toți piticii să se-nece, fredonă bunicul*

*Numai unul să rămâie
Să se facă praf, tămâie, continuă Burlacu*

Totul se reflectă în alambicul lucios de aramă și, dacă stai prea mult în preajma lui, riști să îți golești mintea. Nu trebuie să aștepti nimic de la alambic, trebuie să lași totul să se producă de la sine. Unii nu zăresc nimic în alambic, alții își pierd mintea complet.

– Orice țuică trebuie vorbită pe limba alambicului, mi-a șoptit bunicul. Încearcă s-o bei pe asta fără gheață. Un pahar cu apă rece, toți piticii să se-nece...

Mă priveam în alambic și vorbeam aceeași limbă cu el. Trecu o vreme până ce mintea mi se goli de tot.

Atunci am văzut vârtejuri de fluturi în aer, asta făcea ca hainele să își schimbe nuanța.

Îmi place satul ăsta. E un sat fără complicații. Asta până să îl ajungă din urmă restul lumii.

Numele meu e TGV. Părinții mei se aflau în același tren supersonic atunci când s-a descompus în mii de bucățele după

impactul cu un meteorit. Cu această ocazie s-au cunoscut. Mi-au dat numele trenului. Nu mă întrebați cum au reușit să scape. Nu cred defel în miracole. Oricum, puțini oameni sunt botezați după catastrofe pe căile ferate.

Prietenul meu e Kent. El se laudă oamenilor spunând că a fost numit după un celebru conte din Anglia medievală (The Earl of Kent, mai precis). De fapt poartă numele unui pachet de țigări ce se află în circulație pe piață.

Am văzut-o pe Bătrâna pe o cracă pândind un porumbel ce ciulugea o găză. Scăpase de curând dintr-o colivie. Îți dădeai seama de asta pentru că aripile nu i se mișcau ca la ceilalți pobumbei. Katrina aștepta frustrată jos. O marcă regală (alunița) nu i-e suficientă ca să poată vâna zburătoare.

O văd pe *africana* în fața mea. Amândoi avem un metru șaptezeci și doi. *Sunt plină până la refuz de sentimentul de bunățate, în ultima vreme. Parcă ar fi crescut un pom de Crăciun în mine. Dar nu știu prea bine cum să fiu bună. Sunt abia la început. Care crezi că e secretul?* Spui mereu adevărul. La început trebuie să spui adevărul cel mai greu. *Să spun adevărul cel mai greu, îmi place cum sună. Uite, vreau să fim mereu împreună.* Da, e un adevăr greu de spus. Bun exemplu.

Am văzut-o pe Aurora luându-mă de mână: *Există multe leacuri pentru o inimă zdrobită, însă nimic nu se compară cu săritura păstrăvului la lumina lunii.*

Îl mai văd pe Șercanu ieșind din piață. Una din bretelele salopetei cu față de copil îi atârână pe spate. Mortu ridică un glob de jos, îl sprijină în piept, îl înșfacă cu dinții și îl înghite. Rămâne drept în aer. Apoi se răstoarnă ca o scândură.

esilu

Ulise desena cu papucul un cerc în jurul unei flori de piatră și apoi îl șterse.

et pup et pup elușom

ec tnâv et ecuda ep icia iâm esilu

El e Ulise, Burlacule. Un văr primar.

– Da' ce spuneai adineaori, moșule? Burlacu se scărpină cu degetele în părul nepieptănat suficient.

et pup et pup elușom – repetă Ulise și desenă alt cerc în jurul florii de piatră. Apoi îl șterse cu papucul.

– Eu nu mai înțeleg nimic! Burlacu se plesni cu palma peste frunte. Chiar așa de mult am băut? Începând cu a câta vertebră e Ulise, ăsta, vărul matale?

– Ulise nu mai poate înțelege limba noastră. A fost odată cu un vecin cu mașina la Oradea, să vândă ceva legume. După ce au epuizat marfa, Ulise s-a aciuat într-un birt și vecinul nu l-a mai găsit. A plecat fără el.

Când s-a trezit Ulise al nostru din beție, și-a dat seama că nu mai are cu cine să se-ntoarcă. Și atunci a venit bietul de el de la Oradea până la Curtici pe jos! Vreo sută de kilometri!

Ce să vezi? Pe drum l-a năpădit un puhoi de fluturi în timp ce dormea sub un copac. Fluturii l-au supt cu trompele lor și au zburat mai departe. Când ăsta s-a trezit, pe lângă faptul că i s-a micșorat considerabil capul, și-a dat seama că vorbește o limbă pe care ceilalți nu o pricep.

Mai oprea el câte un căruțaș la marginea drumului și îl ruga să-l ducă și pe el, dar oamenii se speriau când îi auzeau ciudățeniile ce le scotea pe gură. Cu chiu, cu vai, a ajuns,

după vreo patru zile, acasă. Ascultându-l, m-am obișnuit după o vreme cu vorbele lui. Nu e greu deloc. În loc să pronunțe cuvintele de la cap la coadă, el le înșiruie invers, de la coadă la cap. Ca și cum ai citi un nume pe dos. Pricepi, Burlacule?

– Cred că da. Stai o clipă... *tulas iām esilu*

Ulise a tresărit.

et pup et pup

iiz iām esilu ec tnâv et ecuda ep icia – insistă Bunu

Onu.

Aștepta să spună ceva. Ulise desena cu papucul un nou cerc în jurul unei flori de piatră. Se opri:

*a tirum utrom ma tsof al ățaip iş ma tuzăv muc a tițihgnî
lubolg a-i samăr nî tâg*

Bunu Onu scoase un suspin.

– Ce zice? se impacientă Burlacu. E o frază cam lungă pentru mine. Cred, totuși, că am băut *puțin* cam mult.

– A fost la piață și l-a văzut pe Mortu cum a înghițit globul și s-a înecat. A murit. Numa prostia asta n-a mai făcut-o Mortu. Auzi la el, să moară Mortu!

– Dar cine e Mortu ăsta?

– Cum cine? Doar ți-am povestit de el. Mihai! Zis al lui Țucăpizdă.

– Care Mihai? Doar n-o fi ordonanța?

– Ba da, măi. Olteanul!

– Ce suferea de epilepsie. Nu mi-ai spus că a venit aici, în sat.

– Asta e altă poveste. Ți-o spun altă dată.

– Unul dintre noi a petrecut prea mult timp în preajma alambicului! Sunt șanse foarte mari ca *eu* să fiu acela.

ăd iş eim nu țed elușom

*un itșemirp cimin esilu iitș ăc ia lupac cim iş et ai
edeper*

im-ăd ecez iim icnuta

edniv iş ut avec iş ăf tsor ed inab

Ulise desenă o jumătate de cerc în jurul florii, dar se răzgânde și îl șterse cu papucul.

*ăzaenod iș ut nu ihcinir avec lutacij ma tizua ăc ecert
lec iam enib*

*ăs sal nî ăjirg aviuc nu tacij erac ăs ăraec o ăctov ăcim
ăpud ec ecert lutcefe ieizetsena*

– Nepoate, fă bine și mergi până la mine-n cameră. Iei o foaie din buzunarul viziclului și o duci încoace. Hai, scoate nasul din alambicul ăla, nu te mai holba la el. Sărmanul Ulise! Nu îți doresc să dai nasul vreodată cu un asemenea puhoi, măi nepoate. Te întoarce pe dos!

– Nu aș băga mâna în foc. Am văzut puhoaie și mai mari la prefectura din Bobigny. E cea mai solicitată din întreg Parisul. Valuri și valuri de imigranți. Nici Scylla și Charibda la un loc nu le-ar putea face față! Nu au gusturi proaste! Preferă greci în locul arabilor, magrebienilor și algerienilor. E carnea mai dulce. În plus, printre greci sunt șanse foarte mici să se infiltreze vreun kamikaze și să se trezească mai apoi cu o aprindere la plămâni sau roșu în gât.

Un fluture

Mortu a fost așezat într-un sicriu suficient de larg încât să încapă și globul. Privit de sus, era o arătare cu două capete și fără gât. Un cap mare și rotund, brăzdat de vinișoare maronii, continuat cu un căpșor vinețiu închis, ale cărui trăsături erau stinse: în special pleoapele și pavilioanele urechilor.

Afară, vântul s-a pornit să adie, însă a sfârșit prin a sufla foarte tare. A răscolit o mulțime de lucruri mărunte, printre care și un fluture.

Acum, rătăcea neliniștit prin cameră, deasupra trupului rece și respingător al lui Mortu.

A poposit pe canatul unei uși, unde tremura din tot trupul lui bombat. Antenele atente îi atârnavă ca doua fire de ață, până adormi nemișcat. Acum semăna cu Mortu.

O căsătorie fericită

BUZZ!!!

jerry: ce esti asa nelinistit?

jerry: tot intri si iesi

jerry: ha?

BUZZ!!!

tomcat: cum adica?

jerry: crezi ca nu te monitorizez???

tomcat: cand am iesit?

jerry: azi

tomcat: probabil

tomcat: la un moment dat s-a luat curentul

jerry: nu discutam probabilitati aici, KLARR?

tomcat: klarr! ☺

tomcat: ce învîrți bre?

jerry: maneta de la masina de tocat carne

jerry: ma uit pe net

tomcat: mmm

tomcat: gagici?

jerry: nu am chef de nimic

jerry: nu

jerry: am terminat-o cu femeile!

jerry: ma axez pe moarte

jerry: e mai sigura

jerry: stii ca nu astepti degeaba

tomcat: ☺ ☺

tomcat: perioada albastra?

jerry: nu

jerry: poate ma maturizez...
tomcat: ☺
jerry: ia zii, ce-ti mai face mandra?
tomcat: sunt intr-o dilema
jerry: viata e o dilema
jerry: rezulta ca esti inca in viata
jerry: suferi?
jerry: sper ca nu te razbuni pe mine la heroes ☺
tomcat: zice ca avem probleme de sincronizare
tomcat: imi zice asta dupa aproape un an
jerry: pai da
jerry: asa e ele
jerry: cum simt ca te place una
jerry: imediat vor si ele!
jerry: cum esti liber
jerry: cum nu le mai intereseaza!
jerry: auzi?
tomcat: da
tomcat: aud din '85
jerry: hai ca divortez
jerry: si te casatoresti cu mine
jerry: (desi nu te iubesc la prima vedere)
jerry: ar fi o casatorie fericita
jerry: am juca mult heroes
jerry: nu am avea copii!!
jerry: si am face concursuri de masturbare

Aeolus

Țuica nu avea nici gust de amiază, nici de seară, așa că au hotărât să servească masa ceva mai târziu.

În meniu era, după cum bine știm, fasole sută la sută, dar care a sfârșit prin a nu mai fi sută la sută pentru că a fost asezonată cu o salată de castraveți.

În ciuda faptului că nimic nu mai era sută la sută, Bunu Onu și Burlacu arătau ca două praștii umane.

– Parcă ar merge o fâșie de șuncă aici. Ce zici, Burlacule?

– Mmm... bună șunca!

– Nu e ea prea bună pentru colesterolul meu, dar merg să îți tai o bucată.

– Nu, spuse Burlacu. Totu-i sub control, dar mulțumesc de ofertă.

– Neașteptată moartea lui Mortu! Când s-a întors din Spania arăta ca o schijă. Nu a apucat bine să se întreme, ba chiar a devenit obez...

– Gros?

– Gras! Nu gros!

– Dacă e obez, atunci e gros.

– Nu! E gras!

– Gros!

– Gras!

– Ba gros!

– Ba gras!

– Grooos...

– Graaas...

– Hai să te conving că e gros, moșule!
– Să vedem! Îmi pun capul la bătaie că e gras!
– Nu, nu, nu... Ia cuțitul ăla ca să ne fie mai ușor. Să nu batem de două ori același drum.

Mortu, inert și din ce în ce mai vinețiu, era vegheat de Sida și de câteva bocitoare. Să fi fost trei. Băiatul lor bolnăvicios doarme la o mătușă.

Ăștia-ntr-o seară, pe la asfințit, chiar au să vină ca să mă devore, dându-și coate și râzând – mai gândea Mortu.

– Ce cauțați aici cu un cuțit? i-a întâmpinat Sida.
– Dumnezeu să-l ierte, Sidă, am venit să aflăm dacă e gras, ori gros? Tu ce crezi?

– E drept că s-a umflat în ultimele zile. Dar cât mă pot eu pricepe, femeie proastă? Matale umbli cu bisturiul. Intrați, poate vă dumiriți.

Două bocitoare se legănau, iar cealaltă ațipise pe scaun. Cea care ațipise avea o gazetă în poală.

Burlacu se apropie primul de mort și îi pipăi burta.

– Hi, hi, hi, clocotește aici un mic imperiu! Haide cu cuțitul ăla, moșule. Matale ești expertul. Ia, câte scroafe ai castrat?

– Eu, o dată scot amândouă ovarele. Nu bag mâna de două ori, ca alți chirurghi.

– Cât ai zice pește! Așa-i, bunule drag? Așaa... puțin mai jos. Acolo, acolo. Puțin mai adâânc... Aoleu! Închide-l! Închide-l la loc! Cu amândouă mâinile, lasă cuțitul!

– E presiune prea mare! Nu pooooot...

Burta lui Mortu se umflă zdravăn și de acolo țâșniră fluturi.

Aurora în culori

M-am întâlnit după aceea cu Aurora în *Down Town*. Purta o rochie mov bufantă simpatică. Umerii îi erau goi. Pe piept avea o scoică. A înjurat fluturii și mi-a zis cum nu poate circula pe cărare din cauza omizilor din pomi. Iar drumul e plin de praf. S-a năpustit asupra cărții ce am pus-o pe masă, întorcând-o pe toate părțile. Foarte târziu s-a hotărât să mă privească în ochi.

– Stai de mult? Știai oricum că o să întârzii.

Și-a comandat un *frappé*, nu bea *Mountain Dew* ca de obicei. Eu sorbeam dintr-o limonadă groaznic de acră. A ales un pai mov dintr-un pahar plin cu paie. Dacă o priveai din față, nu puteai să deosebești paiul pe fundalul rochiei.

– Îți place *Six Feet Under* ?

– Nu am reușit să văd niciun episod până la capăt. Am încercat o dată. E plin de fițoși! Prefer *Tom & Jerry*!

– Mie mi se par snobi. E o familie clasică de snobi, nu te supăra.

– E vreo diferență? Între snobi și fițoși?

– Bineînțeles! Fițoșii trebuie să dobândească prin efort ceea ce snobii au prin natură.

– E prea maro filmul ăla!

– Cum e, Aurora?

– *Maro*. Tot ceea ce respiră în filmul ăla e *maro*! De la oameni până la obsesiile lor mărunte.

A intrat și vărul meu în *Down Town*, cam ținându-se de burtă. A mâncat un pepene și jumătate. Ne-a servit cu ciocolată *milka*.

– Iau o bucățică, am zis, ca să nu mănânci tu așa de multă.

– De acord, atunci. Mă bucur că te gândești la mine.

Aurora savura scena. Nu-și putea dezlipi ochii de pe ecranul plat. A treia gură de limonadă era și mai acră decât primele două, bucățica de *milka* nu i-a atenuat gustul. M-a întrebat dacă nu vreau să plecăm, jucându-se între degete cu paiul de culoarea prunei.

– Cum vrei tu, i-am răspuns.

Ne-am ridicat de la masă, am luat cea mai acră înghițitură de limonadă din viața mea și i-am dat să citească *În zahăr de pepene*.

Cuprins

Prefață	7
Tom & Jerry	9
Lestăr.....	28
Floarea de cactus.....	35
Arborelececonsolideazădemocrația	38
Porcilorator.....	42
Masa cu picioare strunjite	45
Pițigoii.....	47
<i>Racailles!</i>	49
Gărgărițe.....	51
Examen de depromovare.....	52
Pleuropneumonie	55
Aurora	57
Insectarul.....	60
Latrina	63
Despotcovit	65
<i>Je pense donc je suce</i>	67
Potcovit	68
Înconjurul zilei în optzeci de lumi	71
42 de grade minus	73
Mortu.....	75
Fiecare cu războiul lui.....	77
Familia Papillonidae	78
<i>Repetă după mine</i>	84

Pe limba alambicului.....	88
esilu.....	90
Un fluture.....	93
O căsătorie fericită.....	94
Aeolus.....	96
Aurora în culori.....	98

B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. PESTALOZZI 22
tel./fax: +40 256 203 934
office@brumar.ro

